

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 63.

De zwaarste Dienst.

10 cents.
België 25 cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE ZWAARSTE DIENST

EERSTE HOOFDSTUK. *)

Dorst naar goud.

In het kabinet van den jongen hertog van Portland-Chester werd een tamelijk opgewonden gesprek gevoerd tusschen broeder en zuster.

Zenuwachtig stond hertog Alfred voor het jonge meisje en zijn houding vormde een groote tegenstelling met die van zijn zuster.

„Jij beledigt mij, Alice,” riep de hertog uit met verheffing van stem.

„Beledigen? Ik herhaal het nog eens, gij zijt met je Amerikaansche trouwplannen rijp voor een koudwaterkuur. Ik zal hofraad Dirkmann naar je toe sturen, lieve Alfred.”

„Ik verzoek je, dergelijke woorden te sparen, Alice. Je bent twee jaar ouder dan ik, daarom vermoed ik dat je mij een goeden raad zoudt willen geven, maar in plaats daarvan — — —”

„Mijn woorden zijn anders toch duidelijk genoeg, Alfred. Ik bemerk, dat je zenuwachtig bent en daarom acht ik het beter, dat wij een einde maken aan dit gesprek.”

De hertog keek haar vluchtig aan.

Hij kon den kouden, spottenden blik van haar niet verdragen, fluisterde iets onverstaanbaars, opende zijn

roode uniformjas, maakte zijn das wat lossen en ging in een leuningstoel voor zijn schrijftafel zitten.

Hij trommelde met zijn lange vingers op het blauw fluweelen tafelkleed, terwijl zijn oogen staarden naar het levensgrootte portret van zijn overleden vader, dat boven het schrijfbureau hing.

In groote, gouden letters stonden beneden op dit portret de woorden:

Getrouw en zonder vrees.

De zonnestrallen verlichtten de gouden letters zoodanig, dat Alfred de hand voor zijn oogen moest houden.

Zijn zuster keek eveneens naar het portret.

Haar koude en trotsche blik werd milder.

Het gelaat van haar vader keek vroolijk lachend op hen neer.

De jonge hertog haalde diep adem.

„Hij — — — onze overleden vader, wist welk een erfdeel hij ons beiden, de laatsten van zijn geslacht, zou nalaten. —

Een bankroet. — — —

Sinds den tijd van Maria Stuart tot in de laatst ver-

*) Het volgende verhaal geeft een episode uit den tijd die ligt voor het tijdstip, waarin speelt de geschiedenis uit aflevering 63: „De Groote Onbekende”.

vlogen eeuw gold bij ons, van geslacht tot geslacht steeds het onzinnige spreekwoord: Na ons de zondvloed! — — —

Indien wij geen koninklijke voorrechten bezaten, dan was de laatste steen en korenhalm reeds lang verspeeld en verdwenen.

Er op of er onder is nu de leus voor ons. Laat jou dat duidelijk zijn!"

„Ik weet dat alles, Alfred. Maar door een huwelijk om geld. — — — Door een plebejer, door den een of anderen Chicagoer vleeschhandelaar of van den een of anderen avonturier uit onzen geldnood gered te worden, dat zou ik vreeselijk vinden!

Hoe ben je op zulk een idee gekomen?"

„Door lord Lister!"

„O, was hij daarom bij ons, misschien is hij de agent, die provisie ontvangt van den een of anderen Amerikaan.

Engelsche titels, hertogen en graven zijn reeds allen verkocht.

Laat ons Yankees trachten een Schotschen hertog te koopen. Hoeveel kan hij kosten?"

„Neen Alice, je vergist je in den persoon van lord Lister.

Hij vertelde mij de geschiedenis van hertog Southern en spotte daarover."

„Niets dan staatkunde!"

„O, neen!

„Aangemoedigd door deze geschiedenis, openbaarde ik hem mijn plannen en vroeg hem of hij mij aan een Amerikaansche familie wilde voorstellen.

Hij betreurde het, dit niet te kunnen doen en voegde een min of meer beledigende opmerking daar aan toe."

„Zoo? — —

Welnu, dan heb ik mij vergist — — Het boezemt mij nu des te meer belang in, hoe je denkt, zulk een moeilijke zaak in orde te kunnen krijgen."

„Door lord Lister!"

„Lister?" — — —

„Ja Lister!

„Waarom lach je?"

Haar slanke gestalte verhief zich en zij antwoordde: „Lord Lister is trotscher op zijn adellijken titel dan onze hoogmoedigste Schotsche baronets. Het is beter dat men zijn leven verliest dan den adellijken stand te schandvlekken!

Ik heb een groote afkeer van dit Amerikaansche plebs dan van onze Australische parvenu's. — — De

dollar kan voor mij zijn afkomst niet bedekken. Onze Engelsche neven mogen dit vergeten hebben, hier in Schotland is dat anders; hier is nog ware adel.

De Yankees zullen en mogen onzen kroon niet bevleken! Jij bent de laatste van ons geslacht! — — Vergeet dat niet. — — Lister zou niet meer met jou willen omgaan, als hij je ideeën hoorde. — —"

„Je vergist je Alice!"

„Vergis ik mij? — — Je meendet, dat ik het ware karakter van Lister niet weet te beoordeelen; maar ik ken hem zoo goed als mij zelf!"

„Ik weet Alice — — ik weet zéér goed, dat je hem zeer hoog acht..... maar laat ons daarover later spreken. Lister keurt mijn plan goed!"

„Keurt je plan goed?"

„Omdat hij, evenzeer als ik, er van overtuigd is, dat ik genoodzaakt ben een offer te brengen, zoowel aan mijn financieele positie, als aan den verarmden adel van dit land.

Meen je dan, dat het voor mij aangenaam is, een persoon, die zonder haar vermogen misschien gelijk staat met een dienstmaagd, te moeten beschouwen en behandelen als mijns gelijke? — —

Neen, Alice, dat is een zwaar offer voor mij, en als niet het welzijn van vele getrouwe aanhangers van ons huis daarvan afhankelijk ware, dan zou ik zelf moord verkiezen boven een huwelijk met zulk een gelukzoekster!"

Zijn zuster keek hem onafgebroken aan.

De bleeke kleur was van zijn jeugdig gelaat verdwenen, een sterke blos was daarvoor in plaats gekomen en zijn oogen fonkelden van zenuwachtigheid.

Zij zag, dat hij leed.

Deze onaangename huwelijksgeschiedenis, die haar adellijken trots hinderde, trof ook hem in erge mate.

Langzaam ging zij naar hem toe, legde haar hand op zijn schouder en sprak met zachte stem:

„Ik zie in, dat ik mij vergis en dat je slechts door den nood gedrongen, tot een dergelijke verbintenis wilt overgaan.

De meening van Lister is voor mij afdoende. Indien hij je voornemens billijkt, dan heb ook ik daar niets tegen in te brengen. — —

Alfred, staat het dan inderdaad zoo slecht met onzen financieelen toestand?"

„Ja, Alice! De schulden over onze bezittingen zijn zóó groot, dat wij niets zouden hebben als wij niet nog wat crediet hadden. Het is wel treurig en ellendig, her-

tog van Portland Chester te zijn zonder een penny te bezitten!

„Zie”, — en hij wees naar het portret van zijn vader — „onze goede vader stierf in de kracht van zijn leven, doordat de geldzorgen hem allen levenslust hadden ontnomen.

Zijn karakter kon dat leven niet dulden.

Onze grootmoeder met haar ongelukkige neiging voor weelde en pracht, de toegevendheid van onzen grootvader omdat zijn echtgenoot zoo mooi was, brachten al onze bezittingen in handen van Londensche bankiers.

Om de rente van onzen schuldenlast op tijd te kunnen betalen, moet alles verzonnen worden. — Zie eens hier!” hij opende een lade van zijn schrijfbureau, nam daaruit een brief en reikte dien zijne zuster.

„Dat is een eigenhandig schrijven van den koning — een maanbrief om — ter wille van de eer van onzen stand, onze schuldeischers te voldoen.”

Zijn zuster nam den brief en las langzaam den inhoud; in dien tijd nam de hertog een sigarette uit zijn étui, stak deze aan en blies den rook in de lucht.

Alice liet de hand, waarin zij den brief vasthield, zakken, keek opnieuw naar het portret van haar vader, sloot voor een oogenblik de oogen en sprak:

„Wat Zijne Majesteit wenscht, is kort en bondig uitgedrukt.”

De hertog begon spottend te glimlachen en sprak:

„Ja, kort en bondig.”

„Vroeger beroofden onze voorouders de marskramers op den openbaren weg, tegenwoordig vechten wij met hunne dochters nog aan het altaar om hun geld!”

„Maar in den koninklijken brief wordt je toch attent gemaakt op prinses Maria Antonia van Virneburg!”

„Dat is zoo! Maar het is wel jammer, dat Zijne Majesteit deze persoon niet zoo goed kent als ik.”

„En wat weet je ten nadeele van de prinses?”

„Hoofdzakelijk, dat zij haar vermogen te Parijs, Nizza, Rome en andere steden uitgeeft en dat haar kapitaal binnen weinige jaren vervlogen zal zijn als de rook van deze sigarette.

Van het dozijn harer liaisons wil ik niets eens spreken. — Maar genoeg hierover; in Londen schijnt men hiervan niet goed op de hoogte te zijn.

Ik denk er dus niet aan, den wensch, die uit Londen kwam, te vervullen.”

„En heb je overigens reeds ernstig overwogen, wat je nu te doen staat?”

„Ja, alles Alice — Slechts een vorstelijk vermogen of het kapitaal van een dezer Amerikaansche mil-

lionnaires is in staat, ons huis staande te houden. Zulke enorme kapitalen zijn er zelden te vinden.

De weinige bezitters van vorstelijke afkomst hebben óf geen huwbare dochters, óf ze zijn reeds verloofd; er blijft dus niets over, dan aan de overzijde van den Oceaan iets te gaan zoeken.

„Ja, zelfs daar is slechts een enkele familie in staat, het door mij vereischte kapitaal mede te kunnen geven. Ik mag mijn hand niet wegschenken, zonder deze enorme huwelijksgift; ik zou mij anders voor te geringen prijs en ten nadeele van het land verkoopen.

En waarvoor is dit alles noodig?

Als ik terugdenk aan mijn studiejaren te Oxford, aan dezen korten tijd van mijn leven, toen ik het recht had, mensch te zijn, dan wenschte ik, dat ik den graventitel niet meer behoefde te voeren en niet meer op zulk een grooten voet behoefde te leven. —

Maar — te vergeefs!

Wij, in onzen stand, mogen alles zijn, alleen *mensch* niet!”

„Alfred!”

„Wel, doet je dat schrikken. Vergeef mij deze ontboezeming! Maar sedert mijn studententijd was ik niet meer in de gelegenheid mijn ware gevoelens uit te spreken.

Wat iemand dagelijks aan zijn gemoed knaagt, dat moet er eindelijk eens uit! Men stikt anders in al dezen ellendigen ballast, dien men met zich omdraagt.”

„Heb je niemand, geen enkelen vriend?”

„Niemand anders dan Lister, den vriend uit mijn jeugd. — Hij zou het misschien kunnen worden!

Alle andere menschen zijn mij vreemd. Zoodra ik maar iemand van hen een paar welgemeende woorden toevoeg, ontwijken zij mij.”

„Waarom zoek je mij niet op?”

„Jou? — Wanneer ben jij aanwezig?”

Of je bent aan het hof te Londen, óf op reis; soms zwerf je ook in het land rond om weldaden te verrichten.”

„En Lister?”

„Lister? Ik heb je reeds gezegd, dat hij mijn vriend zou *kunnen* zijn, wanneer hij maar meer in mij den mensch zag. Maar *hij* vooral is iemand, die steeds nauwkeurig den afstand ziet tusschen hem en mij.

„Voor hem ben ik altijd de hertog — de Hoogheid — anders niets”.

„Zal ik eens met hem spreken?”

„Jij?”

Hertog Alfred keek zijn zuster plotseling zacht en medelijdend aan.

Het was duidelijk voor haar, dat deze vraag van den hertog een zekere gedachte verborg.

Aarzelend antwoordde zij:

„Ja, ik! Je weet, dat lord Lister en ik...”

„Alice, dat is algemeen bekend.”

Zijn gelaatstrekken werden ernstig, slechts zijn oogen vertoonden een zachte uitdrukking.

Hij toonde haar een tweeden brief, legde dien op tafel en zeide:

„Twee vliegen in één klap! — Hier is nog een koninklijke brief — — hij betreft jou persoonlijk!”

„Mij —” Haar stem beefde.

„Men wenscht aan het hof en meent dat de tijd er ook voor gekomen is, dat je in het huwelijk treedt.”

Zij stond bewegenloos en keek met wijd opengesperde oogen naar den hertog.

„Ik — — ik kan niet — — — ik heb mijn woord gegeven — — — zoo goed als gegeven!”

„Men wenscht het aan het hof en jij hebt te gehoorzamen,” sprak de hertog wrevelig.

Toen kwam er een trotsche gedachte bij haar op.

„Wie heeft mij, een onafhankelijke prinses van Portland Chester, te bevelen?”

„Kindlief, jij moogt niet meer zoo spreken; het recht om zoo zijn gedachten te uiten hebben de Stuarts voor ons verloren.

Wij hebben slechts te gehoorzamen, niet meer te bevelen.

Onze rechten worden alleen nog maar geduld, omdat wij te zwak zijn ze ten uitvoer te brengen. — —

Jij moet de wenschen van het Londensche Kabinet gehoorzamen en in Duitschland prins Karl van Hartenfels huwen!”

„En als ik niet wil?”

„Dan ga jij denzelfden weg op dien de hertogin van Pembroke is gegaan — — — aan het hof onmogelijk, door den adel gemeden en zonder rechten in het land.

Alles wat je dan ondernemen kunt, zal te vergeefs zijn.”

Toen kwam er een droefgeestige blik in haar oogen en haar trotsche gestalte was als geknakt.

Met loome schreden ging zij naar haar stoel, liet zich daarin neervallen en verborg haar hoofd in de handen.

Hertog Alfred ging naar haar toe, legde zijn rechterhand op haar hoofd en streek haar over de blonde haren.

Door zachte woorden trachtte hij haar smart te lenigen.

„Schrei niet, Alice. Wees blij, dat het je vergund geweest is, den droom der liefde geleefd te hebben.

De herinnering daaraan zal je op je verder leven begeleiden. — Bedenk, dat ik veel armer ben dan jij! Aan liefde mag ik niet eens denken. Schrei dus niet meer, Alice, houd moed en wees tevreden. —

Bedenk! — — — Lister is arm en jij bent arm. — Denk je, dat je ergens in het buitenland je geluk tot aan het graf toe kunt behouden?

Neen, Alice, dat kunnen slechts „mensen”, wij niet! — — De discipline van onzen stand met al haar onverbreekbare voorschriften en wetten, laat het niet toe, dat wij eigen wenschen koesteren. —

Wie het waagt, zich te verzetten, vernietigt zijn adel en wordt verstooten. — — Moed gehouden Alice! Draag kalm je noodlot en acht je bij mij vergeleken gelukkig, omdat ik nog niets anders gekend heb dan zorgen en plichten.

Prins Karel Otto staat bekend als een braaf man, die kunsten en wetenschappen lief heeft.

Wat mij de millioenen-juffrouw uit Chicago, behalve haar dollars, zal medebrengen, dat is misschien pronkzucht, aanmatiging, paarden en tennisspel, — — veel meer zeker niet!”

Hij zweeg, Alice richtte zich weer op.

Haar gelaat was kleurloos, zij zag er uit als een lijk.

Zij reikte den hertog haar hand tot afscheid en haar stem was neerslachtig toen zij zeide:

„Nu heeft het leven voor mij weinig waarde meer, en nog voor korten tijd kwam het mij zoo gelukkig voor! En jij? — jij hebt nog in het geheel niets van het leven genoten, arme Alfred!

Wat is het toch vreemd in de wereld! Ik ben nu toch nog armer dan jij, omdat ik mijn geluk moet verliezen. — — — Mijn hartelijkste groeten aan lord Lister.”

De hertog begeleidde zijn zuster naar de deur, die langzaam door een bediende geopend werd.

„God zij met je, Alice.”

De hertog kuste haar op de wangen, waarna zij heen ging.

Toen de deur achter haar gesloten was, ging de hertog naar de geopende vensters en keek naar het groene park. „Arme Alice” dacht hij — — „arm kind!”

Hij, noch iemand anders kon haar helpen.

Om zijn gedachten te verdrijven, floot hij een deuntje.

Eindelijk keerde hij zich om en daarbij viel zijn blik in een der spiegels. Helder en duidelijk zag hij zich zelf daar in.

Geen straaltje van geluk bemerkte hij in zijn evenbeeld. De duidelijke weerkaatsing daarvan maakte hem dikwijls wanhopend, dat hij er luid om lachen moest.

Menigmaal beproefde hij, zijn gemoedsstemming meester te worden. — Uren lang peinsde hij aan zijn schrijfbureau over de ketenen van zijn stand en als hij soms iets geschreven had, dan verscheurde hij dit en wierp het in de kachel, opdat aan niemand de inhoud zou bekend worden.

Hoeveel tegenstrijdigheden komen er niet in het leven voor. — Hoeveel terechtwijzigingen had hij niet van zijn vader ontvangen, omdat hij zich niet met alle etiquette kon vereenigen. — Hij was slechts een spruit van het huis Portland Chester en daarmede basta!

Van uit het Koninklijk kabinet had hij meermalen berispingen omtrent zijn zienswijzen ontvangen.

En toen hij eens kort vóór zijn vaders dood zulk een berisping beantwoordde, toen ontnam men hem verscheidene maanden het recht om aan het hof te verschijnen.

Toen zijn vader stierf, trad hij in diens plaats. — De koning ontving hem en hield hem zijn gedrag voor ooggen. Van af dien tijd hield hij zijn meeningen voor zich, zoodat niemand meer eenige reden tot klagen kon vinden.

Onberispelijk bestuurde hij het erfgoed zijns vaders en men erkende eindelijk ook de voortreffelijkheid van zijn persoon en van zijn doen en laten.

Maar nooit kwam de „mensch” te voorschijn; het was altijd weer — — — de heer!

Wanneer ook somtijds in zijn borst de ware menschenliefde opwelde, dan moest hij die onderdrukken, omdat hij was de regeerende hertog Alfred van Portland Chester, zijn hoogheid!

Wanneer de uren kwamen waarin hij zich geheel „mensch” gevoelde, dan sloot hij zich in zijn kabinet op en niemand werd toegelaten — hij wilde — hij moest alleen zijn!

Hij belde.

Na eenige seconden werd de deur geopend en zijn hofmaarschalk sir Lovel verscheen.

Met een diepe buiging naderde de oude heer zijn jongen gebieder.

„Ik verzoek u, een bode naar lord Edward Brighton te zenden. Ik wensch hem onmiddellijk te spreken”.

Brighton was de naam waarvan zich lord Lister bij zijn vriend en hertog bediende, om niet herkend te worden.

Sir Lovel boog opnieuw en verliet het vertrek, terwijl de hertog de voor hem liggende brieven, berichten en rekeningen doorzag; daarna begon hij te schrijven — te regeeren.

TWEEDE HOOFDSTUK

De dollar-prinses.

„Zijt ge er nu van overtuigd dat het onmogelijk is in Engeland een familie te vinden, die aan deze wenschen geheel voldoen kan?”

Lord Lister richtte zich op en keek den hertog vragend aan.

Met een onverschillige handbeweging verwijderde deze de asch van zijn sigaret en antwoordde:

„Noch in Engeland, noch in Duitschland of Oostenrijk. Ik ben met alles op de hoogte. Wel is waar zijn er in Londen twee burgerlijke families, die misschien aan

uw eischen omtrent het vermogen zouden kunnen voldoen; maar gij weet, dat een breuk met het hof onvermijdelijk zou zijn, als ik u met hen in nadere relatie bracht.”

„Het is bespottelijk dat wij de dochters van den een of anderen Amerikaanschen avonturier die miljoenen bezit, huwen mogen, maar met de dochter van een goede burgerlijke familie van het land zou dat een *mésaillance* zijn. Dat is toch belachelijk!”

„Onzin! Het is immers doelloos, bestaande foestan-

den te veroordeelen. Geld! het brutale geld waarmede men alles dwingen kan, ontbreekt mijn huis. Het schijnt mij schandelijk toe, maar het is nu eenmaal zoo.

Ik heb het erfdeel mijner voorvaderen aanvaard en moet nu voor instandhouding van mijn huis mijn eigen persoon verkoopen!"

Lachend eindigde hertog Alfred dit gesprek, nam een zakdoek uit zijn rok en veegde daarmede over zijn gelaat.

Lord Lister, wiens eene arm op den schoorsteenmantel rustte, stond zich te bezinnen.

Een drukkende zomerwarmte heerschte in het vertrek.

De lord gevoelde het pijnlijke van den toestand van den hertog, en om spoedig van de zaak af te komen, sprak hij:

„Ik verzoek uwe Hoogheid, mij de instructies voor mijn zending te geven!"

De hertog keek voor zich, toen hij antwoordde:

„Het is goed, mijn waarde Edward. Ik kan dat in weinig woorden zeggen.

Mijn schulden bedragen meer dan een millioen pond sterling — grooter is de waarde van al mijn bezittingen niet. Door een rijk huwelijk wensch ik deze schulden te delgen.

Ik stel dus tot voorwaarde, dat de dame in quaestie een vermogen bezit, groot genoeg om mij in staat te stellen, deze schulden af te betalen.

Te oordeelen volgens de ingewonnen informaties, is er zelfs in geheel Amerika slechts één enkele dame, die daaraan voldoen kan. Dat is miss Ethel Goulden, de dochter van den spoorwegkoning Harry Goulden.

Ik ben tot mijn spijt niet in staat, je een aanbeveling voor haar te verschaffen. Ik moet dat geheel aan je beleid overlaten.

Mij dunkt echter, dat ik wel veronderstellen mag, dat de kroon van een Schotschen hertog niet afgewezen zal worden."

„En als dat dan toch het geval is?"

„Daarop heb ik inderdaad niet gerekend!"

„Maar het zou mij toch aangenaam zijn, als ge mij ook voor dit geval de noodige instructies kondt geven!"

„Hm! — wel! het spreekt van zelf dat ik dan op de stilzwijgendheid der dame reken."

De hertog zweeg, en keek zenuwachtig naar buiten. Na eenige seconden ging hij voort:

„Dan zou alles uit zijn!

Alles. — Thans zijn mijn middelen uitgeput. In de hand van deze dame ligt de toekomst van mijn huis. Indien de zaak niet tot stand kan komen, keer dan spoe-

dig terug. Hoelang denkt ge voor deze zending noodig te hebben?"

„Ik ben dadelijk gereed om op reis te gaan. Ik kan oogenblikkelijk geheel over mijn tijd beschikken."

„All right!"

De hertog nam den reisgids ter hand, sloeg hem open en sprak:

„Als je den vier-uurstrein naar Southampton neemt, krijg je de aansluiting met het stoomschip „Keizer Wilhelm de Grootte"."

„Uitstekend!"

„Spreek op reis met niemand over het doel van je zending. Het zou voor mij hoogst pijnlijk zijn, wanneer de wereld iets bemerkte, voordat er eenig resultaat verkregen is.

Het beste is, dat ge incognito en als Duitscher reist."

„Laat dat gerust aan mij over!"

„Ik kan je niet eens het benoodigde reisgeld meegeven."

„Maak je daarover niet bezorgd, Alfred, ik heb voorloopig nog kas genoeg. —

Je weet toch, dat ik daar altijd het eerst voor zorg!"

„Je bent een genie!"

Lord Lister haalde lachend de schouders op, daarop reikte hij den hertog de hand en sprak:

„Ik heb geen tijd te verliezen."

De hertog reikte hem wederkeerig de hand en antwoordde:

„Ik dank je voor dezen dienst en hoop, dat het je gelukken zal, het doel van je zending te bereiken."

Lord Lister lachte en sprak:

„Wees onbezorgd — ik verschaf je de millioenen!"

Daarop ging hij naar de kanselarij van den hertog om zijn buitenlandschen pas te laten gereed maken.

Binnen den tijd van een half uur bracht sir Lovel hem dit dokument.

„Gaat u een buitenlandsche reis maken, mylord?" vroeg Sir Lovel.

Lister vouwde den pas voorzichtig te zamen en antwoordde:

„Ik wil uw nieuwsgierigheid bevredigen, Sir. Ik ben op een jachtpartij in de Vereenigde Staten uitgenoodigd!"

Op het gelaat van den hoveling vertoonde zich een eigenaardige trek.

Hij antwoordde:

„Zoo — zoo! — dus naar Amerika! Hm — hm! Daar gaan in den laatsten tijd veel heeren heen. —

Een week geleden is — hoe heette hij toch — de lange kolonel — die —”

„Baron Edward Hervonshire!”

„Juist! Ja —hm! Hij had in Londen groote schulden gemaakt — hoorde ik — was hij ook niet lid van uw club?”

„Pardon, Sir Lovel, ik meen dat het beter is, dit

gesprek voort te zetten, wanneer ik van mijn reis teruggekeerd ben.

Mijn tijd is zeer kostbaar en — de beren, die ik voor u in Amerika hoop te schieten, wil ik u gaarne medebrengen! Goeden dag!”

Lord Lister groette lachend en verliet het slot.

DERDE HOOFDSTUK.

Naar de nieuwe wereld.

Op het promenadedek van de stoomboot „Keizer Wilhelm de Grootte” werd een concert gegeven.

Bij het prachtige weer en de kalme zee waren bijna alle passagiers aan dek gekomen, waaronder ook lord Lister.

Hij had nog met niemand van zijn medereizigers kennis gemaakt en stond alleen op het zonnedek.

Peinzend keek hij naar het witte schuim op het water.

Meeuwen en andere zeevogels vlogen langs het schip en haptten naar de overblijfsels van het ontbijt, dat door sommige passagiers in zee geworpen werd.

Dolfijnen joegen spelend door het groene water.

Plotseling werd Lord Lister door iemand aangesproken.

De stem klonk eenigszins ruw:

„Wel, Sir, wat zegt u van dat prachtige weer? Men zou in verzoeking komen een bad te nemen.

Reist u naar New-York of verder naar het Westen?”

Lord Lister draaide zich om en mat den spreker verbaasd met een scherpen blik. Hij vond het brutaal al dus aangesproken te worden en antwoordde daarom op trotschen toon:

„Het doet mij leed, dat ik niet de eer heb u te kennen!”

Hij dacht met deze woorden van den man af te zijn.

Maar een schaterlach weerklonk uit den mond van den Yankee en terwijl hij Lister vertrouwelijk op den schouder klopte, zeide hij:

„Gentleman, ik maak u mijn compliment over de manier, waarop u mij wildet afwijzen; maar gij vergist u.

U kent mij weliswaar niet, maar waarschijnlijk hebt u mijn naam wel eens gehoord; ze luidt kortaf — Brad-don.”

„Zeker heb ik dien wel eens gehoord, u bent immers de president van de groote machine-trusts!”

„Wel ja, Brighton, dat ben ik en behalve dat, ben ik ook uw tafelbuurman.”

Lister keek verwonderd op, omdat de spreker hem bij zijn aangenomen naam kende, en sprak:

„Mag ik vragen hoe u mijn naam zijt te weten gekomen?”

Een nieuw luid gelach klonk uit den mond van den millionair.

„Ge zijt aardig, mr. Brighton en verraadt, dat ge voor den eersten keer op den Oceaen reist. Op de scheepslijst komt uw naam duidelijk genoeg voor, maar misschien is dat uw juiste naam niet!

Maar ik heb den naam Brighton gelezen en dat is voor mij voldoende.

Welnu, reik mij uw hand en laat ons zooveel mogelijk gedurende den overtocht trachten den tijd te verdrijven! Er zijn zeer weinig aangename medereizigers aan boord, maar daarentegen te veel oude dames die uit de Deutsche badplaatsen terugkomen!”

Lord Lister keek nog altijd eenigszins hoogmoedig naar den Amerikaanschen nabob, maar bedacht, dat hij

door deze een goede gelegenheid gevonden had om door hem introducties te bekomen in de kringen van Amerikaansche millionairs, en voegde hem toe:

„U bent waarlijk een echt exemplaar van de Greenhorns.

Wanneer men incognito wil blijven dan doet men anders.”

De Yankee lachte en zei:

„U bevalt mij en wanneer u aan den raad en hulp van een Yankee iets gelegen ligt, dan wil ik u zoo veel belangwekkends en nuttigs gedurende onze reis vertellen, dat de tijd u niet zal vervelen.”

Deze woorden brachten Lister in een andere stemming.

De indringendheid van Braddon hinderde hem niet meer.

Hij glimlachte en reikte hem de hand, die mr. Braddon aannam en heftig schudde.

„Wel, lord Brighton.”

„Mijn naam is sir Brighton,” viel Lister hem in de rede.

„Dat weet ik — — dus maar kort af sir Brighton!

U kent toch zeker ons gewoon spreekwoord: wat is een koning zonder onderdanen — een vorst zonder land — een graaf zonder geld? Bij ons worden alle zaken met ernst behandeld! Voor onze dochters, die zich alle mogelijke weelde veroorloven, is gewoonlijk het allervoornaamste: — een titel!

Zulk een titel begroeten wij steeds met groote vreugde!”

Hij begon luidkeels te lachen, en keek lord Lister scherp aan, wien deze wending van het gesprek zeer pijnlijk aandeed.

Maar mr. Braddon liet zich door niets storen en ging op zijn gewone wijze van spreken voort:

„Ik heb tot mijn grooten spijt geen dochter en daarom kunnen wij beiden gerust vertrouwelijk met elkaar omgaan!”

De lord stoorde zich aan deze woorden niet, maar antwoordde ernstig:

„Ik meen uit uw woorden op te merken, dat u veronderstelt, dat ik naar Amerika reis, om daar een rijk huwelijk te doen, mr. Braddon?”

„Gelooven? neen sir! Men moet weten!”

„U vergist u, mr. Braddon,” gaf lord Lister op vasten toon ten antwoord.

Hij bedacht zich een oogenblik.

Mr. Braddon vroeg daarop:

„Waarlijk niet? Welnu, dan verzoek ik om verschoo-

ning. Wij veronderstellen zoo iets altijd en in dit geval ware het mij een genoegen geweest, zoowel in het belang van u als in dat van een paar goede vrienden, die met dochters gezegend zijn, de zaak in orde te brengen.

Maar wat wilt u dan eigenlijk in Amerika doen? Wanneer u een zaak wilt oprichten, dan zoudt u immers tweede klasse, of tusschendecks en zonder bediende reizen!

Om u er op toe te leggen, in sommige kringen geïntroduceerd te worden, daarvoor ziet u er mij te intelligent uit! Dus blijft er alleen over het vermoeden, dat u reist om voor de een of andere regeering als gezant op te treden!”

„Sir, ge vergist u, maar ik wil uw belangstelling bevredigen. Ik reis alleen voor mijn genoegen en ben buitendien in het geheel niet intelligent.”

„Goed!” zei Braddon. „Er zijn waarlijk eigenaardige menschen in de wereld.

Sir, ik ben een geboren Yankee, kom bij mij en u zult zien, dat ik er mij op toeleeg een krankzinnigengesticht op te richten.”

Lord Lister lachte om deze woorden, die den grootsten spot verrieden.

„Amerika heeft geen keizer, omdat ieder gaarne zelf keizer zou willen zijn.

De middelen zijn er — maar de ware voornaamheid ontbreekt! Hier regeert slechts één macht, de dollar en deze beheerscht voorloopig alles! Daarvoor koopt men voor zijn nakomelingen, naarmate van zijn vermogen een hertog, graaf of baron! Maar in negen en negentig van de honderd gevallen loopt het op den duur mis. Dan passen zij niet bij elkaar, de echtelieden.

Om dan ten minste het mooie wapenschild te redden, is onlangs door de Van der Goulds en de Van der Bilts een wetsontwerp ingediend, waarbij bepaald wordt, dat de gescheiden Amerikaansche vrouw en haar kinderen den titel mogen behouden en tevens het recht om Amerikaansche burgeres te blijven.

Zoodoende krijgen wij langzamerhand aristocraten en deze zullen dan later zeker een keizer, of koning in Newport op een damestroon zetten”.

„Wat is Newport?”

„Ach zoo, weet u dat niet?”

Newport is de naam van de zomerkolonie van onze zoogenaamde vierhonderd voornaamste ladies.

Wij ontvangen van daar meer nieuwtjes dan van de geheele overige wereld. In Newport wappert boven onze vlag met strepen en sterren de vrouwenrok.”

De Lord lachte vroolijk.

„U zult het zelf spoedig zien, hoeveel Newport bij ons beteekent. Al het andere is niets — telt niet mede!”

Hij zuchtte en kreeg een sigaret uit zijn etui.

„U geeft mij een weinig aanbevelenswaardig beeld van uw vaderland, mr. Braddon!”

„Rookt u? Het is een goed soort, van den laatsten oogst! Hier hebt u vuur!

Zoo, meent u van mijn vaderland? Wel neen, waarde sir! Ik spreek slechts van onzen hoogsten stand, niet van het volk! Het volk zult u leeren bewonderen! Daar zit ras en karakter in! Daar kan geen ander volk bij vergeleken worden!”

Bij deze woorden kwam een steward op hem toe en gaf mr. Braddon een visitekaartje.

„Mr. Lyon Squires”, las Braddon luide en voegde daaraan toe:

„Een van onze voornaamste jonge staatkundigen.

Excuseer mij, misschien heb ik de eer na de lunch verder met u te kunnen spreken?”

„Met genoegen, mr. Braddon!”

De heeren reikten elkander de hand en bogen.

Met rassche schreden volgde mr. Braddon den steward, terwijl Lister zijn blikken naar den Oceaan wendde en zich een denkbeeld over Amerika trachtte te vormen.

De natuurlijke kloekheid van mr. Braddon had zijn aandacht getrokken.

De aangename, vrijmoedige conversatie interesseerde hem zeer.

Hij zag voorts in, welk een groot voordeel hij uit diens kennismaking trekken kon voor het doel van zijn zending.

Hij ging in zijn kajuit om zich voor de lunch te kleeden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een onverwachte kennismakin .

De passagiers kwamen om de lunch te gebruiken, bij elkander.

Mr. Braddon kwam in gezelschap van een jongeren heer, dien hij vertrouwelijk onder den arm had, en ging naar lord Lister, die de schilderijen in de eetzaal bekeek.

„Verontschuldigt mij, mijnheer”, sprak Braddon, „ik heb de eer een goed vriend, mr. Squires, aan u voor te stellen.”

„Aangenaam kennis te maken.”

Beide heeren reikten elkander de hand.

„Ik bedien mij van hetzelfde compliment,” antwoordde mr. Squires en begon een gesprek.

„Zie eens daar is miss Goulden!” riep mr. Braddon, en een aangename, zachte stem antwoordde:

„Wel, mr. Braddon! dat is eerst een aangename verassing, u op de boot te ontmoeten!”

„En voor mij niet minder, miss Goulden! Ik had niet het minste vermoeden, u hier te treffen. Op de scheepslijst komen zulke voorname personen niet voor. Wanneer bent u aan boord gekomen?”

„Gisterenacht, te Cherbourg. — Ik kom van Lucern!”

„Hoe lang bent u van Newport al weg?”

„Vier maanden. Ik wil nu het herfstseizoen mede openen!”

Lord Lister kon de spreekster niet zien omdat hij met den rug naar haar toe stond. Hij trachtte een zekere onrust te verbergen die hem bij het noemen van haar naam van zich meester maakte.

Terwijl hij met mr. Squires sprak, draaide hij zich langzaam om ten einde haar te zien.

Hij schrok.

Hij dacht een visioen te zien. Dat was miss Goulden niet — maar Alice!

Neen, deze was het toch niet! Deze dame had hetzelfde slanke figuur, hetzelfde smalle, bleeke gelaat, denzelfden trotschen, kouden blik en precies dezelfde oogen, als de prinses.

Zij keek hem eenigszins verontwaardigd aan.

Haar haar was aanmerkelijk donkerder dan dat van de hertogin en ook klonk haar stem dieper; maar zij geleek toch zeer veel op deze.

Lord Lister wendde zich snel tot mr. Squires, maar hoorde toch duidelijk ieder woord, dat het bijzonder mooie meisje sprak.

„Hoe gaat het u, miss Goulden?” vroeg mr. Braddon.

„Ik dank u, goed; papa is met zijn jacht te Kiel.”

„En waarom bent u daar niet bij?”

„Ik?” Zij lachte eenigszins spottend, „dear sir, ik verveel mij daar, ik voel mij niet thuis in het stijve Duitschland. Ik houd meer van de Vereenigde Staten en van onze flinke jongens dan van de Fransche, Engelsche en Duitsche gentlemen. —”

„Hé! daar staat mr. Squires ook. Wel, hoe gaat het u?”

„Ik dank u, miss Goulden!”

Squires ging naar haar toe en reikte haar de hand.

„Hoe gaat het met de zaken? Gaat u naar de Broadway terug?”

„Ja. Mijn zaken roepen mij weer, miss Goulden!”

„Vergeef mij, Sir. Ik zag niet, dat daarginds die gentleman in uw gezelschap was.” Zij wees naar lord Lister. „Ik zou u niet gaarne willen storen.”

Braddon antwoordde:

„Die gentleman is mijn vriend!”

„Zoo — zoo, dan verzoek ik u mij aan dien heer voor te stellen.”

Lord Lister ging met mr. Braddon naar de dame, die hem met haar blauwe oogen oplettend aankeek.

„Sta mij toe, miss Goulden, sir Brighton, die mijn vriend geworden is, aan u voor te stellen — — ik heb de eer u miss Ethel Goulden voor te stellen, de voornaamste persoon van al de ladies der Vereenigde Staten!”

De lady lachte en Lister maakte een diepe buiging; daarna nam hij de hand, die zij hem toereikte.

Hij voelde een lichten druk, waarna zij zeide.

„Ik heb u mijn verontschuldigen aan te bieden, omdat ik u in uw gezelschap stoorde, sir. Ik wist niet, dat u met de heeren bevriend zijt!”

„Maar miss, het ligt immers voor de hand, dat u gebieden kunt, zonder u te verontschuldigen.”

„Mag ik u verzoeken aan tafel in uw gezelschap te zijn, sir Brighton.”

„Zeer gaarne, miss Goulden.”

Hij bood haar zijn arm aan, en begeleidde haar naar de tafel.

Tegenover hen namen Braddon en Squires plaats.

„Reist u voor den eersten keer naar mijn vaderland, mr. Brighton?”

„Jawel, miss Goulden!”

„Voor uw plezier?”

„Niet geheel. Ik heb een opdracht uit te voeren.”

„O zoo! Hoe lang denkt u in ons land te blijven?”

„Dat is onbepaald! Dat hangt af van de min of meer spoedige afdoening mijner zaken!”

„Welnu, ik geloof zeker, dat het u bij ons zal bevallen!”

„Ik wensch geen ijdele woorden te verspillen, miss Goulden. Maar voor het geval dat ik gelukkig genoeg mag zijn, steeds zulk aangenaam gezelschap te kunnen vinden als dat van u, zal ik zeker de voortreffelijkste herinneringen mee naar huis nemen!”

Braddon, die ieder woord van dit gesprek gehoord had, ging er nu ook aan deelnemen.

„Ook ik wil geen ijdele woorden spreken, miss Goulden. Maar wanneer ik u een wenk mag geven, maak u dan verdienstelijk voor het vaderland en leg beslag op onzen vriend.

Sir Brighton zou zeker een goed echtgenoot voor u zijn.”

Lord Lister gevoelde zich bij deze woorden niets op zijn gemak, omdat allen die aan tafel zaten, ze hadden gehoord.

Hij keek naar miss Goulden, of zij zich ook niet gekwetst gevoelde. Maar zijn verwondering steeg ten top, toen zij even luid als Braddon antwoordde:

„Treedt ge misschien als bemiddelaar voor uw vriend op?”

Zoo iets had Lister niet gedacht.

Hij kende de dame nauwelijks een half uur en reeds veroorloofde zij zich de vrijheid, in tegenwoordigheid van derden, vertrouwelijk over hem te spreken.

Braddon antwoordde haar:

„Waarom niet? Ik wil hoogstens twee procent provisie verdienen, die u mij betalen kunt, nadat de verbintenis voor een notaris gesloten is. Het zou buitendien een reuzenreclame voor mij zijn.

Daarom verzoek ik beide partijen mij niet te vergeten, als .....

Hij knipte lachend met de oogen.

Miss Goulden lachte eveneens, maar Lister gevoelde zich niet op zijn gemak en wilde opstaan.

Hij legde zijn vork neer en zei tot de dame, die zijn ontstemming bemerkte:

„Pardon, als ik —”

Plotseling voelde hij haar linkerhand op zijn arm, met smeekende oogen keek zij hem aan en sprak zacht:

„Ik hoop, dat u mij zult beschouwen voor dame in den vollen zin des woords!”

Dat bracht hem tot bezinning.

Hij antwoordde:

„Vergeef mij!”

Hij nam zich in allen ernst voor, dat hij deze menschen eerst wilde leeren begrijpen.

Vooraf was mr. Braddon voor hem een goed sujet om grondig te bestudeeren.

„Houdt u van visch, sir Brighton?” vroeg mr. Braddon.

„Ja, mijnheer en u?”

„Als ik niet spreek — dan wel! Dit gezegde was een steek onder water, omdat Lister, na hetgeen was voorgevallen, zwijgend naast de miss zat.

„Steward!”

„Sir Brighton —”

„Breng mr. Braddon een portie visch, zoo groot als onze lunch duurt!”

Droogjesweg had Lister deze bestelling gedaan.

Ieder lachte, Braddon het meest. Daarop nam hij zijn glas in de hand en sprak:

„Driemaal hoera voor den Engelschman Greenhorn!”

Allen klonken jubelend mede.

Lister wendde zich tot Braddon.

Miss Goulden, die limonade dronk, nam haar glas op, klonk met Lister en sprak:

„Bravo! Ik verheug mij er over, dat u begrijpt, hoe men aangenaam met menschen van vreemde nationaliteit kan omgaan, wanneer men medegaat met hun zeden en gewoonten!”

„Dat betwijfel ik!”

„In hoeverre?”

Lister lachte en antwoordde:

„Voor alles moet men weten, met welke natie men te doen heeft en of het waarlijk een voordeel is, in nadere aanraking met haar te komen, indien deze natie in ontwikkeling en beschaving niet zoo hoog staat als de natie, waartoe hij behoort die haar bezoekt.”

„Maar men reist toch om zijn beschaving in vreemde

landen meer volkomen te maken! Is dat niet zoo?”

„Wel neen, miss Goulden! Ieder onbeschaafd mensch, die zoiets onderneemt, zal er geen voordeel van trekken. Hij, die reist, beschouwt de wereld met het doel, zijn eigen beschaving te vergelijken met die van andere naties, om daar, waar hem hoogere wetenschappen en ruimere blikken aangeboden worden, deze tot zijn eigendom te maken.

Kijk eens naar de millionairs! Enkelen nemen wel de spraak en de kleeding van hun omgeving aan, maar nooit hun zeden; het omgekeerde geschiedt dikwijls.

Ik ben juist van meening dat wij, die toch tot den beschaafden stand behooren, ons in Europa weinig onderscheiden van de menschen bij u te lande en ik koester de hoop, mij te New-York of in het Westen evenzeer op mijn gemak te gevoelen als thuis!”

„Wanneer het u slechts gelukt, de elementen daarvoor te vinden!”

„Ik hoop dat geluk te hebben en dat ik een begin mag maken met uw hooggeachte persoonlijkheid!”

Zij bloosde voor den eersten keer en een gevoel van schaamte bedekte haar gelaat.

Zij had deze woorden in onbedachtzaamheid gesproken en voelde, dat zij hem gekwetst had.

Zij keek hem aan, reikte hem de hand en sprak:

„Vergeef mij deze ondoordachte woorden en wanneer u bereid zijt, waarlijk vriendschap met mij te sluiten — zie hier is mijn hand!”

Lister vatte die en zij drukte de zijne.

De lunch was afgelopen, allen stonden op.

„Tot wederziens, sir Brighton.”

„Tot wederziens, miss Goulden.”

Een bejaarde dame, die hij tot nu toe niet had opgemerkt, trad op haar toe en met deze verliet zij de eetzaal. — —

Mr. Braddon ging naar Lister:

„Kom, laat ons naar de rookzaal gaan, of wilt ge wat uitrusten?”

„Neen, dat is tegen mijn gewoonte.

„Ik houd er ook niet van. Als het u aangenaam is, laat ons dan bij elkander blijven.”

„Goed!”

Zij gingen naar den rooksalon en namen plaats in een der hoeken.

„Speelt gij?”

„Tot mijn spijt — neen!”

„Niet?”

Mr. Braddon keek Lister verwonderd aan.

„Wel, wat doet ge dan des avonds in uw club?”

„Daar ga ik zelden heen, mr. Braddon. Ik lees veel, schrijf en maak muziek. Ik kan in spel en dans geen genoegen vinden, maar beschouw het als tijdrovend!”

„Wel zoo!” sprak Braddon. „Dat is iets bijzonders. Het is wel een bijzonder mensch, die niet houdt van spel en dans, en die ook weinig gevoel bezit voor schoonheid!”

Ik wilde reeds probeeren, u in nadere aanraking met miss Ethel Goulden te brengen! — — Weet ge, wie deze dame is?”

„Het is mij niet mogelijk, haar karakter in zoo korten tijd te beoordeelen!”

„Karakter?”

Braddon lachte luidkeels. „Och — — oude vriend, dat is weer een gekheid, die ge verkondigt, zonder het te willen!”

Weet ge, waar miss Goulden op deze boot haar verblijft heeft?”

„Tot mijn spijt niet!”

„In de aparte staatsvertrekken voor de prinsen, hoogheden en dergelijke lieden.

En ge spreekt over haar karakter! Zij bezit een vermogen, dat veel grooter is, dan dat van mij of iemand anders! — —

En gij spreekt van een — haar — — — karakter!

Mijn hemel, zij biedt u een buitengewoon geluk aan, en gij wilt haar karakter leeren kennen?! Zoo lang als ik miss Ethel ken, heeft nooit iemand zulke gunstbewijzen van haar ontvangen als gij.

Sir, ik spring over boord, als gij deze gelegenheid voorbij laat gaan!”

Lister rookte kalm zijn sigaret en antwoordde droogjes:

„Spring maar, mr. Braddon!”

Dat was bar.

Dit antwoord had Braddon niet verwacht. Hij zat daar als een Chineesche afgod. Voordat hij nog iets antwoorden kon, trad een zwarte bediende in de rooksalon, ging naar de heeren toe, maakte een buiging en sprak in het Engelsch:

„Heb ik de eer met sir Brighton te spreken?”

„Jawel”, antwoordde Braddon, „hier, deze gentleman is sir Brighton.”

De zwarte boog nogmaals en sprak:

„Miss Ethel neemt de vrijheid den heer Brighton uit te noodigen voor de five o'clock tea.”

Daarop ging hij heen.

Braddon keek Lister aan; deze bleef rustig zitten, alsof de geheele zaak hem niets aanging, hij rookte verder zijn sigaret met welgevallen.

„Zijt ge reeds getrouwd, Sir?”

„Neen, Sir!”

„Niet?”

„Neen.”

„Dan misschien verloofd?”

„Plaag mij niet langer, mr. Braddon.”

Lister's gelaat toonde een ergerlijke, afwijzende uitdrukking.

„Ik blijf er onverschillig onder, als ge woedend op mij mocht worden. Ik word er krankzinnig van, als gij deze, uw aangeboden kans, niet ernstig opneemt! — Wees toch verstandig! — Wees toch man van zaken! — Het geldt hier een kapitaal van minstens duizend millioen dollar!”

„Maar ik heb geen lust om met dergelijke artikelen handel te drijven.”

„Ge maakt mij ziek en mijn dokter zal mij zeker naar Karlsbad moeten zenden!”

„Dat doet mij erg leed, mr. Braddon!”

„Is dat uw laatste woord?”

„Ja, zeker!”

„Denkt ge werkelijk niet om miss Gouldens toegenegenheid voor u .....”

Lord Lister viel hem in de rede.

„Laat ons over dit onderwerp zwijgen, het hindert mij!”

„Steward!”

„Breng mij brandy en ijswater!”

Binnen eenige oogenblikken was het bestelde gebracht.

Braddon maakte zich een groot glas gereed, stond op en dronk haastig eenige teugen.

„Ik wil u *iets* zeggen; ge zijt niet waard, dat ge geboren zijt! Gij zijt de eerste persoon, waarom ik mij driftig maak, zóó erg, dat ik, om mij niet ziek te ergeren, iederen omgang met u — vermijden moet.”

Hij zette het ledige glas met zoo'n geweld neer, dat de voet er afbrak, keerde Lister den rug toe en ging in zijn hut.

De lord echter lachte, ging in zijn stoel zitten en stak een sigaret op.

Daarna ging hij heen om zich zorgvuldig te kleeden voor de ontvangst bij miss Goulden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Zeg mij, of dat liefde is?

Het was reeds lang na middernacht, toen Lister nog op het dek stond en over den majestueusen Oceaan zijn blikken liet waren. De stilte werd door het geraas der machines afgebroken.

De passagiers en manschappen sliepen.

De lampen brandden niet meer; en hij verbeeldde zich geheel alleen op de wereldzee te zijn.

De rust deed hem goed.

Het onophoudelijk samenzijn met miss Goulden had zijn veerkracht verlamd; zóódanig, dat hij over zijn verloren geluk nadacht en de opdracht, die hij had, vervloekte.

Steeds stond de Amerikaansche hem voor oogen; de dollarprinses, naar wier hand hij voor den hertog moest dinging. Immers, onverholen had zij hem haar toegenegeheid getoond.

Haar vermogen was een koninkrijk en haar persoon bevredigde de hoogste eischen.

Hij zelf gevoelde voor haar de grootste bewondering; zijn oogen zagen haar beeld steeds voor zich opduiken.

En merkwaardig genoeg! Haar blauwe oogen spraken woorden tot hem en zijn verlangen naar haar was zóó sterk, dat hij de vreemde gaarne zou willen omhelzen om haar mond te kussen.

Maar.... zijne hoogheid, de hertog!

Lister keek verschrikt rond, hij nam een houding aan, alsof hij voor hem — zijn vriend, stond.

Wie riep daar? Was het een middernachtelijk spook?

Hij haalde diep adem.

Zijn eigen geheugen vermaande hem.

Hoe mocht hij aan zichzelf denken en de „dollarprinses” liefhebben?

Dat zou waanzin zijn.

Zijne hoogheid, de hertog!

Opnieuw weerklonk in zijn gedachten deze vermaning en hij sloeg met de vuist op de reeling.

O, mijn God! dat nooit!

Zijn eer stond als schildwacht tusschen beiden.

„Nee — nee, ik durf en mag niet, dat zou waanzin zijn.”

Hij zuchtte als iemand, die ernstig gewond is.

Hij liet zijn hoofd op de borst zinken en zijn handen omklemden instinctmatig de reeling.

Hij had niet opgemerkt, dat reeds sedert eenigen tijd een vrouwengestalte hem bespiedde.

Deze ging naar hem toe, legde haar hand zachtjes op zijn schouder en sprak tot hem:

„Ik ben het. Ik geef er de voorkeur aan, te wandelen wanneer het luidruchtige gezelschap verdwenen is!”

Lord Lister keek haar als verstomd aan.

Haar oogen schitterden als de sterren aan het firmament.

Hij huiverde en zweeg.

Hij keek haar slechts aan, als betooverd door haar prachtige oogen.

Zij gevoelde, dat zij hem beheerschen kon.

Lord Lister had van haar verkregen, wat zij nog nooit voor iemand gevoeld had — haar hart. Van het eerste oogenblik af gevoelde zij liefde voor hem. En zij was bereid, hem haar hand te schenken, als hij dat verlangde.

Het was een vreemde ontmoeting op dat uur.

Hij behoefde slechts haar hand te grijpen en zij zou dadelijk genegen zijn, hem die voor altijd te schenken; — dat begreep hij zeer goed!

En zij?

Zij beminde hem en liefde heeft geen langen tijd noodig om tot uitbarsting te komen.

Zij wist niets van de donkere schaduw, die tusschen haar en den geliefden man stond.

Zij begreep ook niets van de eer, die van zijn stand geëischt werd, die hem den weg tot haar versperde.

Zij weet zijn stilzwijgen aan zijn blijdschap en terwijl zij haar arm in den zijne legde, sprak zij?

„Laat ons wat gaan wandelen.”

Hij maakte een beleefde buiging en gehoorzaamde. Langzaam wandelden zij op en neer.

Lister voelde, dat hij zich niet gedroeg zoo als het hoorde, hij moest haar iets antwoorden en hij, de man van de wereld, gevoelde zich daartoe niet in staat.

Onbeduidende gesprekken verachtte hij en om haar te zeggen, wat hem bewoog om het stilzwijgen te bewaren — neen duizendmaal neen! dat kon hij niet.

Tusschen hen stond altijd weer — zijne hoogheid, de hertog!

En dat was de oorzaak, waarom hij zijn lippen te zamen perste en geen woord sprak.

Plotseling bleef zij staan en noodzaakte hem, hetzelfde te doen.

Zij leunde op zijn arm, legde haar hoofd vermoeid op zijn schouder en alsof zij tot zich zelf sprak zeide zij:

„Hoe dikwijls ben ik over deze zee gekomen van uit mijn vaderland en terug!

Het was voor mij altijd een onbevredigd heen en weer reizen. O, ik wensch, dat daaraan een eind mag komen.”

De lord keek haar zenuwachtig aan.

Groote God! Reeds nu scheen het uur gekomen, waarvoor hij zoo gevreesd had.

Maar waarom niet.

Als op de vleugelen van den wind dacht hij zich een eindeloos geluk — hij kon zich nauwelijks staande houden.

Maar met een bijna bovenmenselijke kracht dwong hij zich tot een afwijkend antwoord:

„Zoudt u niet zonder veel moeite alles kunnen bezitten, wat u wenscht?”

Er verliepen verscheidene oogenblikken voordat zij antwoordde.

Zij had zich voorgesteld, geheel iets anders te zullen hooren en dacht er over na, wat hij eigenlijk bedoelde en zij gaf een verklaring aan zijn woorden naar de wenschen van haar hart; hij wilde niet op haar rijkdom speculeeren!

Aan deze gedachte gaf zij uiting door de woorden:

„Ik verzoek u om mij niet aan mijn vermogen te herinneren. Dit vermogen is juist de dwingeland, die mij in den weg staat.”

Terwijl hij een afwijzende handbeweging maakte, ging zij voort:

„Dat kan ik alleen het beste weten!

Er is weinig onderscheid tusschen uw hooge titels en ons geld. Wij kapitalisten moeten ons aan voorschriften houden, die niemand van ons verbreken kan.

Door ons geld zijn wij gescheiden van de ware, innerlijke menschen.

Eenzaam, ellendig eenzaam staat men in deze scheping van Goddelijke liefde. Ons bestaan is als van levende dooden. Het geheime wezen van de liefde ontvlucht ons en laat al ons zoeken en verlangen on vervuld.

Kon ik het maar bereiken! Al wat ik ben en bezit zou ik daar voor opofferen.

Eens in dit leven, zou ik willen leven. Ik haak naar dit eenige groote geluk en niemand kon het mij tot nu toe verschaffen.

Slaven van het goud, schurken, die begeerig zijn naar mijn rijkdom, waren allen die mij tot dusverre naderden. Maar hij, die mij geluk kon aanbrengen, de sterke, vrije mensch, kwam niet!”

Lister antwoordde:

„Ach, kon ik u maar helpen! Hemel! Waárom zou het niet kunnen — Niet kunnen!”

Verschrikt keek zij hem aan.

Dat klonk zoo wanhopend als de smartkreet van een gemartelde.

Uit zijn houding bleek haar, dat hij door iets gebonden was, door iets, dat sterker was dan zijn wenschen en daarom wilde zij wel luidkeels juichen.

Nu wist zij bepaald, dat hij haar lief had en de strijd, dien hij om der wille van een onbekende streed, maakte hem in haar oogen nog duizendmaal dierbaarder.

Bij hem was het ware geluk.

Nu wilde zij alles beproeven, omdat te verkrijgen.

Eindelijk stond het geluk voor haar — eindelijk!

In Listers ziel dreigde echter nog altijd het onoverwinnelijke eergevoel en hij was bereid, dat hoog te houden en zijn innerlijke, heimelijke wenschen te vernietigen.

„Maar waarom kunt u mij niet helpen?”

Zij zag, dat hij beefde.

Hij was echter nog moedig genoeg, haar koud en duidelijk de volgende woorden toe te voegen:

„Omdat ik door mijn eerewoord verbonden ben!”

Beiden zwegen een oogenblik.

In het oosten begon het morgenrood reeds te schemeren.

Beiden keken daarheen; het was een prachtig

schouwspel. Zij drukte zich dichter tegen hem aan, alsof zij koud was en sprak:

„Kan dat eerewoord ook niet door liefde verborgen worden?”

„Nee! Zelfs door de liefde niet!”

Toen slaakte zij een luiden kreet.

Zilverkleurige golven vlogen over de zee.

De dag was aangebroken. Zij wees naar het oosten en sprak op haar eenvoudigen toon:

„De zegen der liefde treedt ons gelukkig met dezen nieuwen dag tegemoet!”

Daarop keerde zij zich langzaam om en begaf zich naar haar kajuit.

De stewards waren reeds aan het werk en keken verwonderd naar de beide personen.

Toen Lister in de gang voor de vertrekken van het jonge meisje afscheid van haar nam, boog hij diep ontroerd en kuste haar slanke handen zoo onstuimig, dat het haar pijn deed.

Overtuigd van haar overwinning, opende zij de deur.

De lampen, die in den salon brandden, wierpen een rose licht over haar gestalte.

Zij keek met een hartelijken blik den lord aan en sprak met zachte stem:

„Slaap wel!”

Daarop sloot zij de deur.

Lister bleef nog eenige oogenblikken staan.

Hij leunde met zijn gloeiend voorhoofd tegen de schutting.

Plotseling hoorde hij de schreden van naderende personen en ging snel naar zijn kajuit.

Met den gang van een ziek of dronken mensch waggelde hij daarheen en in zijn gedachten waren steeds nog haar laatste vertrouwelijke woorden:

„Slaap wel!”

Deze woorden waren voor hem als een verwijderde echo; als van iemand, die gestorven was.

Dat was nu het geluk, dat hij nog nimmer had bezeten.

ZESDE HOOFDSTUK.

Gevonden . . . . en verloren.

Het diner, dat Lister met miss Goulden en haar gezelschapsjuffrouw, een bejaarde, voorname Fransche dame, madame Durand genaamd, gebruikte, had een kalm verloop.

Noch door gebaren, noch door woorden herinnerde miss Goulden aan wat den vorigen nacht was voorgevallen.

Na het diner gaf zij Lister haar sigarettenkoker en noodigde hem uit, te rooken.

Beiden begaven zich naar den aangrenzenden rooksalon.

De vertrekken waren zoo gemakkelijk ingericht, dat niets er aan herinnerde dat zij op een stoomboot waren; hadden de machines hun geluid niet laten hoo-

ren, dan kon men denken, dat men zich in een der vertrekken van een voornaam huis bevond.

Alles getuigde van smaak; kleuren en stijl waren in overeenstemming.

Miss Goulden nam op een sierlijken Turkschen stoel plaats en rookte. Lister stond peinzend bij den schoorsteenmantel.

Het gelaat der dame had den kouden, trotschen blik verloren en bezat weer de uitdrukking van ware schoonheid, die haar zooveel op prinses Alice deed gelijken.

„Ik verzoek u, tegenover mij plaats te nemen en mij iets te vertellen van uw levenservaringen,” verzocht zij Lister.

„Van mijn levenservaringen? Daarin is weinig, dat uw belangstelling kan opwekken!

Reeds in mijn kinderjaren werd ik wees. Mijn vader, die officier was, is in Indië gesneuveld. Ik was toen twee jaar oud.

Het geluk een vader te bezitten en door hem verwend te worden, werd mij door zijn dood ontnomen.

Mijn moeder ging met mij naar haar geboorteland, Engeland, terug en waarschijnlijk ten gevolge van het groote verdriet over den dood van mijn vader, stierf zij eenige jaren later.

De vader van den thans regeerenden hertog van Portland Chester, die den titel voerde van hertog Alfred, werd mijn voogd, en ik werd voor den militairen dienst opgeleid.”

„Wel zoo? Dat is interessant! Zijt ge in actieven dienst?”

„Ja!”

„Bij de infanterie?”

„Neen, bij de kavalerie en ik bekleed den rang van majoor bij het eerste regiment koninklijke lanciers!”

„Hebt ge reeds veldtochten meegemaakt?”

„Jawel, in Zuid-Afrika en in China!”

„Ik zelf rijd hartstochtelijk graag,” zeide zij. „Mijn paarden zijn mijn grootste afleiding.

Ik heb uitstekende dieren en heb daarmee reeds verscheidene prijzen behaald. Houdt ge van rensport?”

„Neen. Integendeel, ik verafschuw ze.

Buitendien is de sport waardeloos voor den paardenteelt.

Met beesten, die in de renbaan loopen, kunnen wij tegen den vijand niets uitrichten; men plaagt de edele beesten slechts uit zucht naar winst, de rensport is misschien goed voor ander slag menschen en als goed ruiters keur ik haar sterk af.”

„Bravo! Ik ben dezelfde meening toegedaan. Daarom laat ik sedert verscheiden jaren mijn beesten niet meer in een renbaan loopen.

„Mag ik u vragen waar zich uw garnizoen bevindt?”

„Mijn regiment staat onder het kommando van hertog Alfred van Portland Chester en ligt in garnizoen in diens residentie.

Het regiment is een privilege van den hertog.”

„Dan zijt ge zeker wel dikwijls in het gezelschap van den hertog?”

„Zeer dikwijls, miss Goulden!”

„Bent u met hem bevriend?”

„Ja. Zijn vader was mijn voogd!”

„Is de hertog gehuwd?”

„Neen!”

Zij zweeg een oogenblik en een uitdrukking van ernstig nadenken las men in haar trekken.

Lister vond dit onaangenaam.

„Hoe oud is de hertog?”

„Zoo ongeveer dertig jaar!”

„En nog ongehuwd? Eigenaardig!”

Lister boog zijn hoofd voorover en het scheen, alsof hij met aandacht naar het vloerkleed keek; maar ondanks dit alles bemerkte hij, dat zij hem onderzoekend aankeek en het kwam hem voor, alsof hij den sluier oplichtte, die zijn opdracht nog bedekte.

Plotseling riep zij uit:

„Ik moet u wel belachelijk nieuwsgierig schijnen?”

Uw hertog bezoemt mij intusschen geen belang in; als echte republikeinsche heb ik bovendien een hekel aan deze soort aristocraten.

Het is mogelijk dat Europa daar behoefte aan heeft, maar wij hier, hebben hen liever niet.

Ik verzoek u ook, mij toe te staan uw titel weg te laten, wanneer ik met u spreek. Ik houd iederen titel, die dient om den stand te verhoogen, voor onnoodig. Slechts door ons karakter kunnen wij ons van de groote menigte onderscheiden.

Ik betwijfel het zeer, of zij dit begrijpt. Het eenige, waar zij naar kijkt, is goud of titel!

Ik houd het er voor, dat zij zich zeer ongelukkig zou gevoelen, als de rijke lui plotseling zouden gelijk gesteld worden met de groote menigte.”

„Het is juist, dat de meesten van ons inzien, welk een gek figuur men maakt door trotsch te wezen op titels en waardigheden.”

„Maar er ligt toch een zekere aantrekkelijkheid in het heerschen over zijn medemenschen.”

„Dat is denkbeeldig! Wie ze bezit ligt aan de banden van de etiquette en verliest liever zijn leven dan zijn titels.

De menschen willen steeds meer zijn dan de werkelijkheid.

Daartegen behoedt geen wijsbegeerte of republikeinsche gezindheid. Dat ligt in het karakter van den mensch.

Hij tracht steeds hooger te klimmen dan degene, die boven hem staat en zelf ook de republikeinsch gezinden trachten er naar, steeds meer vermogen te bezitten, of voornamer betrekkingen te bekleden.

Daarom ben ik het toeval dankbaar, dat ik neiging gevoel om daaraan mede te doen.

Maar het geld heeft toch meer macht dan alles, zelfs meer dan de liefde. Geld moet er steeds zijn en onze zoogenaamde vrijheid ligt door de begeerte naar het geld aan banden!"

Lister werd door dit gesprek onaangenaam gestemd.

Haar woorden verplaatsten hem in zijn waren toestand.

„En toch," dacht hij, „het geld maakt den bezitter wel is waar onafhankelijk van de overige menschen, maar de bezitter wordt afhankelijk van zich zelf."

„Het was steeds mijn geld, dat mij op den weg naar het geluk hinderlijk was.

„Kom," sprak zij, „laten wij de ellendige gedachten over dit onderwerp van ons afwerpen, ga weer naar den salon, ik wil trachten door pianospel ons in betere stemming te brengen!"

Zij stond op en ging naar de piano.

Lord Lister volgde haar.

„Van welken componist houdt ge het meest, sir Brighton?"

„Van eenvoudige volksmelodieën!"

„Duitsche of Schotsche?"

„Ik zou liever een Amerikaansche melodie hooren."

„Goed — luister dan!"

Zij speelde een klagende zwaarmoedige melodie, die zij met een zachten zang begeleidde.

„Mag ik u verzoeken, mij dit lied voor te zingen?"

Zij deed het.

Lister geraakte in een droomerige stemming en merkte niet, dat het lied ten einde was.

Toen zij opnieuw met hem begon te spreken, stond hij op, sprak eenige onverstaanbare woorden en wilde vertrekken.

Zij zag, dat deze man geen huichelaar was.

Hij maakte geen schijnvertooningen.

Maar — hij moest tot haar komen, zij niet tot hem. Hem nog meer gunstbewijzen te toonen dan zij reeds gedaan had, zou haar in zijn oogen belachelijk maken.

Zij hoopte, dat hij onder den indruk van den vorigen nacht zich wel zou verklaren en daartoe had zij

hem den weg geopend; maar hij ontweek haar nog steeds.

Maar vóór alles wilde zij zijn karakter doorgronden.

Zij gevoelde, dat zijn blikken, zijn geheele doen en laten een vereering van haar persoon waren.

Wat mocht hem dan toch oerhouden, haar zijn liefde te verklaren?

Te vergeefs zocht zij dit te doorgronden.

Van den persoon, die tusschen hen stond — van den hertog van Portland Chester wist zij immers niets.

Maar Lister had den hertog steeds voor oogen.

Hij begreep, dat het beste was, haar voorloopig te ontwijken, totdat hij op een andere plaats misschien zijn doel zou bereiken.

Hij keek haar aan en zei:

„Ik zie, dat ik niet in staat ben, u op te vroolijken; het was beter geweest, dat ik uwe lieve uitnoodiging niet had aangenomen."

„Om dan met nog zwaarmoediger gedachten op het dek heen en weer te wandelen? Neen, mijn waarde vriend, ge moogt niet heen gaan.

Ik voel wel, dat er voor u een hinderpaal bestaat, maar hoop toch te overwinnen! Ik wil, dat de zon ons beschijnt."

„De zon!" fluisterde hij, „zoo ver zal het wel nooit komen."

Bij deze woorden begon hij te beven; hij moest zich inspannen om niet naar haar toe te snellen en zijn woord van eer te verliezen.

Hij maakte zich gereed om te vertrekken en sprak:

„Neem het mij niet kwalijk, wanneer ik afscheid neem; ik heb een afspraak met mr. Braddon."

Langzaam verwijderde hij zich; hij was reeds bij de deur, toen zij hem riep:

„Zonder handdruk?"

„Neen — nog eens neen" — stamelde hij, greep haar beide handen, kuste die als een waanzinnige en snelde heen.

Zij keek hem echter lachend na en sprak:

„Arme man! — ik zal je helpen en je zult zeker de zon zien."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Raadselachtige vragen.

Mr. Braddon wandelde zeer vergenoegd op het dek. Hij was zóó vroolijk gestemd, dat hij een groote mand vol sinaasappels aan de kinderen van de tusschendeckspassagiers liet brengen.

Plotseling ging Lister naar hem toe.

De hartelijke groet van Braddon werd door Lister koel beantwoord.

Hij vroeg:

„Kan ik u een oogenblik spreken, mr. Braddon?”

De glimlach van den Yankee verdween en na eenig aarzelen antwoordde hij:

„Met zeer veel genoegen, dear Sir!”

„Dan verzoek ik u, met mij in mijn hut te gaan!”

„Ge schijnt iets gewichtigs te hebben!”

„Dat heb ik ook!”

Na eenige oogenblikken zaten zij in Raffles' hut.

Braddon keek Lister oplettend aan.

Hij stak een sigaar op en sprak:

„Dus moeten wij over iets beraadslagen?”

„Ja, mr. Braddon; voor eenigen tijd waart gij zoo goed, als huwelijksbemiddelaar voor mij te willen optreden; van dat aanbod wilde ik nu gebruik maken!”

De Amerikaan keek Lister verwonderd aan.

„Mij als huwelijksbemiddelaar? Ik dacht, dat u er geen noodig hadt.”

„Maar u hoort toch, sir, dat ik u er om verzoek.”

„Ik geef u de verzekering”, sprak Braddon, „dat ik uit uw woorden niet wijs kan worden.

Denkt u misschien, dat ik niet weet, dat miss Goulden en gij — — — neem mij niet kwalijk, ik wil daar verder niet over spreken.

Maar waarom verlangt u mij dan nog als huwelijksbemiddelaar? Die zaak is toch in orde!”

„Het is mijn bedoeling volstrekt niet, daarover met u te spreken,” zei Lister. „Het betreft een heel andere zaak.

Ik verzoek u, mij eenige dames uit den kring van uw kennissen te noemen, die misschien bereid zijn, een huwelijk aan te gaan met iemand van hoogen rang en stand.

Dat is alles wat ik van u verlang.”

„Nonsens! — Onzin! — Er is niet een, die zoo'n groot vermogen bezit als miss Ethel!”

Hij bleef rooken.

„Wees dan zoo goed, mij namen te noemen van eenige personen, die minder bezitten.”

Braddon legde zijn sigaar neer.

„Die *minder* bezitten?”

„Yes, sir!”

Braddon dacht op dat oogenblik, dat zijn vriend krankzinnig geworden was:

„Mijn waarde Brighton, wilt ge uw groot geluk dan wegwerpen?”

„Maar, mr. Braddon!”

„Ik verzeker u, dat ik nog zelden zoo iets krankzinnigs heb gehoord.

In het eerst hebt ge beweerd, in het geheel niet te willen trouwen; thans schijnt ge er lust in te krijgen, nu op dit oogenblik vindt ge alles, wat u gelukkig maken kan en nu zal ik nog een half dozijn rijke dames voor u gaan zoeken!

„Wilt ge Mormoon of Turk worden?”

Lister lachte.

„Nee, noch het een, noch het ander. Maar ik verzoek u nogmaals eenige namen te noemen.”

„Welnu, ook goed. Daar is onder anderen miss Veldera.”

„Hoe grōot is de huwelijksgift?”

„Twintig millioen!”

„Te weinig —”

„Te weinig?”

Braddon keek op.

„Hebt u geen dames met mēer kapitaal?”

„Natuurlijk wel!”

„Ach, waarde heer en vriend, ik verzoek u, mij den

naam van deze dame te noemen. Ik wacht immers reeds een kwartier op den naam.”

Braddon werd woedend.

„Wat is dat voor een krankzinnige vraag; u kent deze dame immers. Miss Ethel Goulden.”

Na deze woorden legde Lister zijn sigaar neer, steunde zijn hoofd in de handen en keek zoo neerslachtig mogelijk naar Braddon, dat deze hem met diep medelijden aankeek en fluisterend vroeg:

„Wat scheelt u, Brighton? Gevoelt ge u niet recht wel? Zal ik den dokter laten ontbieden?”

„Nee, nee, ik dank u. Kom, laat ons aan dek gaan. Ik moet in de buitenlucht. Deze enge ruimte hindert mij.”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Aan mij de eer.

Den volgenden dag bereikte de stoomboot de haven van New-York.

Voordat lord Lister de boot verliet, moest hij Bradton beloven, gedurende verscheidene dagen voor zijn vertrek naar Europa diens gast te zijn.

Lord Lister, als gast van miss Goulden, stapte met haar op een jacht, die hen naar haar landhuis op Long Island brengen zou.

Op het dek aan de zijde van de dollarprinses gezeten, keek hij naar het stadsgezicht van New-York.

Vol bewondering keek hij naar de reusachtige bruggen, die New-York met Brooklyn verbinden.

De menschen, spoortreinen en trams leken van uit de verte bijzonder klein, zelfs de reusachtige, twintig verdiepingen hooge gebouwen maakten van hier weinig indruk.

De tocht duurde zóó lang dat men geen gezicht meer op de stad had, de zeeboezem hoe langer hoe breeder werd en men voorbij bosschen, rotsen en dorpen voer.

Langzaam gleed het jacht over de kleine golfjes.

Na de lange onafgebroken reis en het voortdurend geraas der machines, voelde hij thans een aangename rust.

Miss Goulden zat, sinds zij de stad verlaten hadden, rustig in haar stoel en — eenigszins vermoed — had zij haar oogen gesloten.

Zoo gingen uren voorbij.

Ook Lister was vermoed geworden door het onophoudelijk kijken en viel nu ook weldra in slaap.

Hij werd door miss Ethel gewekt; zij stond voor hem en riep:

„Kijk, daar in de verte ligt mijn eigen huis — mijn rozenvilla!”

De lord stond op en keek naar de aangewezen richting.

Het jacht voer langs de kust, zoodat men alles nauwkeurig zien kon.

Het gezicht op de villa ontlokte hem een kreet van verwondering.

Als een sprookje verrees het uit het water.

Aan alle kanten van het gebouw bloeiden rozen en andere mooie bloemen.

Aan de landzijde lag een park met prachtige rijen boomen.

Maar — in weerwil van al deze pracht, was Lister in geen prettige stemming.

Er lag een trek van zwaarmoedigheid op zijn gelaat.

Waarschijnlijk zou het prachtige gebouw en de omgeving anders door hem beoordeeld zijn, wanneer zijn gedachten niet steeds bij den hertog waren.

Een der matrozen loste een schot, ten teeken dat het dienstponeel zich gereed moest houden.

Lister zag, dat een aantal personen naar de marmeren aanlegplaats snelden en dat er vlaggen op de torens geheschen werden.

Het jacht werd aan de kade vastgelegd.

Men legde een loopplank neer; miss Goulden wendde zich tot Lister en sprak:

„Nu zijt ge in Amerika, waarde vriend, en ik zal het genoegen hebben, u naar land te geleiden.

Ik heet u welkom.”

Zij reikte hem de hand en liep over de loopplank. Lister volgde haar.

Een dozijn zwarte bedienden keek haar aan met van vreugde stralende gezichten.

Zij gaf aan ieder van hen de hand en sprak ook tot ieder een vriendelijk woord.

Deze vertrouwelijkheid met de ondergeschikten kwam den trotschen lord eenigszins vreemd voor.

Haar hoogmoedigheid, aan boord van het schip getoond, was geheel verdwenen.

„Wel, boys,” riep zij, „brengt onze bagage aan land en deze gentleman is mijn vriend. Gij moet hem als uw chef beschouwen.”

„Yes madam!” En allen strekten hun handen naar lord Lister uit, die hij moest drukken.

Men wees hem zijn vertrekken aan; hij zag, dat deze zeer weelderig waren ingericht.

Van uit zijn vertrekken had hij een prachtig gezicht, gedeeltelijk op den Oceaan en andersdeels op het park.

Miss Goulden maakte iederen dag met hem kleine wandelritten of tochtjes op het water.

Zij noodigde daarbij niemand van haar vrienden uit, omdat zij niet gestoord wilde worden in haar gezelschap met sir Brighton.

Lord Lister was iederen dag voornemens, haar bekend te maken met de opdracht, die hij van den hertog had, maar telkens kon hij daarvoor geen woorden vinden.

Hij was bang dat hij zijn verblijf op dit sprookjeskasteel en de tegenwoordigheid der dollarprinses voor altijd zou verliezen.

En toch maakte hij zich iederen keer weer de grootste gemoedsbezwaren over zijn weifelende houding.

Welk recht had hij er toe om steeds als een gelukkige aan haar zijde te zijn?

Een gevoel van onmacht maakte zich van hem meester.

Waarom moest het toeval hem als het ware een geluk in de armen werpen, dat hij nooit bezitten mocht?

Dat was een ongelukkig toeval van het noodlot. Het was den dorstige een glas water toonen, maar hem het gebruik daarvan weigeren.

De opdracht, die hij had, was een buitengewone, maar daarvoor werd hij betaald.

Zich van die opdracht te kwijten, was het eenige doel van zijn reis. — — —

Hij had van den hertog verscheidene brieven ontvangen, die nog steeds ongeopend op zijn schrijfbureau lagen.

Hij las alleen de couranten, die hem nagezonden werden.

Maar toen hij op zekeren dag daarin de verloving van prinses Alice met prins Karl Otto van Hartenfels las, las hij de couranten ook niet meer.

Hij wilde zoo min mogelijk aan alles herinnerd worden.

Zoo waren drie weken voorbijgegaan.

Op zekeren namiddag, toen hij weer met miss Goulden een wandeling maakte, kwamen zij in een groot bosch,

Duizend jonge eiken, reuzengroote dennenboomen, bloemen en planten waren hier voor hen als de stemmen des levens.

Het gefluit der vogels, het ver verwijderde ruischen der zee, bracht hem in een wonderbare stemming.

Hij had een gevoel, alsof hij zich in Gods heilighdom bevond.

Miss Goulden dacht, dat hij zich nu wel zou verklaren.

Zij had zich toch genoeg ingespannen om hem alles duidelijk te maken.

Maar lord Lister bleef zwijgen en alleen zijn oogen, zijn gebaren, zijn geheele wezen vertelden haar, hoe zeer hij haar beminde en.... leed.

Daar moest een einde aan komen.

Zoo was het voor beiden een ondragelijke kwelling. Een gekkenspel!

En zij had zich voorgenomen, om des middags een verklaring te eischen.

Lord Lister lette niet op den weg.

Hij bemerkte niet, dat zij niet omkeerden; doch al verder en verder in het bosch reden.

De heldere zonnestralen hadden voor de avondschaduw plaats gemaakt.

De avond brak aan en rondom heerschte een groote stilte.

De laatste zonnestralen waren reeds lang verdwenen.

Langzaam en voorzichtig liepen de paarden voorwaarts, doch plotseling bleven zij staan.

Een rotswand versperde den weg.

Lord Lister ontwaakte nu uit zijn droom; hij zag miss Goulden aan zijn zijde.

Zij lachte en sprak:

„Wij moeten eenige uren hier blijven, totdat de maan opkomt en wij den terugtocht kunnen vinden; laten wij zoo lang op het mos gaan zitten.”

De lord gehoorzaamde zwijgend.

Hij zag, dat zij van haar paard sprong, het vastbond en zitten ging.

Lichtkevers vlogen om hen heen.

Een dezer beestjes ging op haar hoofd zitten en schitterde daar als een kostbare diamant.

Lord Lister ging eenige schreden van haar af zitten.

„Waarom gaat u zoo ver af zitten?” vroeg zij. „Kom toch naderbij.”

Hij nam naast haar plaats.

„Bent u boos, Brighton?”

„Waarom?”

„Omdat wij niet teruggekeerd zijn, toen het nog dag was?”

„Wel neen.”

„Ook niet, wanneer ik u verzeker, dat ik u met opzet op dit uur in het bosch bracht?”

Hij zweeg en zij vervolgde:

„Sir Brighton, het moet tusschen ons tot een verklaring komen. Ik kan deze verhouding niet langer verdragen.

Ik zie en gevoel duidelijk, dat u lijdt, en ik wil dat trachten te voorkomen.

Ik lijd met u — en misschien meer dan u, omdat ik machteloos tegenover u sta.

Als dame past het mij misschien niet, het te zeggen, maar — Edward — ik heb je lief! — Zoo lief, als dat voor een mensch mogelijk is! Ik laat jou en mij niet wanhopen.

Wij zijn beiden menschen met een vasten wil, die volkomen over zich zelf te beschikken hebben.”

„Neen!” riep hij — — — „neen, neen! ik niet — Ethel, de hemel weet het — ik niet! —”

„Gij niet?”

„Neen!.....”

„Hebt ge mij lief, Edward?”

Een diepe zucht ontsnapte zijn borst.

Hij knarste op zijn tanden, alsof hij iets wilde doorbijten.

„Edward — wat scheelt je? — kunt ge mij niet antwoorden?”

„Ik durf niet. — Ziet ge dan niet, Ethel, dat ik niet durf?”

„Ik bid u, mij te verklaren, wat je zoo vreeselijk bedrukt maakt; het schijnt, alsof je op het punt staat, krankzinnig te worden!

Ik meen, dat ik openhartigheid van je kan verlangen. Spreek dus.

Gij zelf hebt mij verklaard, dat ge vrij zijt; wat weerhoudt je dus?”

Hij stond op, zijn stem was heesch.

„Ik moet je dan verklaren, dat ik hier ben, ten gevolge van een opdracht van hertog Alfred van Portland Chester, om voor Zijne Hoogheid een gemalin te zoeken.”

„Ha!”

„En thans kwijt ik mij van mijn plicht, door jou, miss Ethel Goulden, te vragen of ge genegen zijt, de gemalin van Zijne Hoogheid te worden?”

Zonder zich te bedenken antwoordde zij: „Neen!”

Dan vraag ik bescheiden om je stilzwijgendheid en

om vergiffenis, dat ik ter voldoening aan mijn opdracht je deze vraag moest doen.”

Zij antwoordde niet.

Met strakke blikken keek zij naar Listers donkere gestalte.

„Wat had Lister een zelfbeheersching noodig om dit alles klaar te spelen! — Eer en plicht geboden hem, tot het laatste oogenblik getrouw te blijven.

„En wat zal er nu gebeuren, Edward?”

„Ik moet naar Schotland terug.”

„En dan?”

„Ik weet het niet. Ik wil er in het geheel niet aan denken.”

„En ik?”

Zij stond op en greep zijn rechterhand.

In zijn gebalde vuist vond zij de oplossing.

Zacht maakte zij zijn vingers los.

„Hoe mag ik aan je denken?”

„Ik heb geen recht over mijn persoon. Om de opdracht van den hertog uit te voeren, kwam ik in zijn dienst, door eer en plicht gebonden, sta ik voor je. Hoe kon ik je voor mij winnen, zonder mijn eer weg te gooien?

Ik zou in de oogen van den hertog en van mij zelf voor altijd onteerd zijn, wanneer wij beiden man en vrouw werden!

Neen, Ethel, een man zonder eer is als een adelaar, die zijn vleugels gebroken heeft.

Ik schat mijn eer nog hooger dan mijn liefde voor jou.”

„En zou er geen andere familie in dit land te vinden zijn, die aan je opdracht voldoen kan?”

„Neen! — Mr. Braddon heeft mij daar reeds mede op de hoogte gebracht.

Er is niemand, die aan de voorwaarde van den hertog kan voldoen.

Het kapitaal, dat de hertog eischt, moet geheel en al aanwezig zijn, in ruil voor den titel van hertogin.

Niemand anders hier te lande kan het vereischte kapitaal aan een zijner dochters meegeven.

De hertog komt voor een bankroet te staan, wanneer mijn zending mislukt.”

„Geef ge dan de voorkeur aan de eer boven onze liefde?”

Hij aarzelde een poos voordat hij haar antwoordde; hij dacht na.

Zonder verder na te denken, zei hij:

„Ja!”

„Goed, Edward! Hier, sir Brighton, is mijn rech-

terhand en mijn jawoord voor den hertog — — —”
„Ethel!!!”

Hij slaakte een kreet.

„Edward!” riep zij.

Hij liet haar arm los en het maanlicht, dat door de boomen scheen, toonde haar zijn doodsbleek gelaat.

„Edward, dat is toch wel het beste wat ik voor ons doen kan!”

„Ja — het — — beste.”

Deze woorden werden op schorren toon uitgesproken.

„Kom nu — laat ons naar huis terug keeren.”

Zij gingen naar hun paarden, maakten ze los en hij wilde haar bij het bestijgen helpen.

Doch plotseling omhelsde zij hem, kuste hem herhaalde malen en riep:

„Voor den hertog heb ik je mijn jawoord gegeven! — maar jou heb ik lief, innig lief.”

Hij sloot de oogen.

Hij stond besluiteloos; het was hem alsof hij met het geluk in den arm in een duisteren afgrond stortte.

Zijn geliefde, de gemalin van den hertog! Dat was alles wat hij nog denken kon —

Toen hij op zijn paard zat, kwam zijn gansche toestand hem voor oogen.

Hij gaf het paard de sporen en sloeg het zoo, dat het in woeste vaart voorwaarts draafde, alsof het zich zelf en zijn berijder wilde ter dood brengen.

Lord Lister wenschte, dat hij zijn nek brak en dat er een einde aan zijn leven mocht komen, zonder dat hij zijn eer verloor.

Voorwaarts — altijd sneller! — inderdaad hij zocht den dood! —

Maar het hielp hem niet.

De dolle rit eindigde zonder ongelukken.

Miss Goulden volgde lachend en toen zij zich van hem verwijderde riep zij:

„Laat geen tijd verloren gaan Edward; zend onmiddellijk een telegram, dat ik den hertogentitel koop!” — — —

Toen lord Lister in zijn kamer teruggekeerd was, peinsde hij er over na, of Raffles hem misschien niet helpen kon.

Hem, lord Lister — zijn Raffles. „Hij” zich zelf.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een kroon voor een hart.

Het was een moeilijke reis, die miss Goulden en sir Brighton moesten doen.

Wegens zijn zenuwachtigheid kon de lord zelden zijn kajuit verlaten.

Miss Goulden was zeer zwaarmoedig.

Na verscheidene dagen bereikten zij Southampton.

Daar werden zij ontvangen door Mr. Harry Goulden, den vader van Ethel, den dollarvorst.

Hij was hoogst tevreden over de gelukkige keuze van zijn dochter.

Hij had reeds alles met den hertog geregeld, die een zeer gunstigen indruk op zijn schoonvader gemaakt had.

Mr. Goulden verwonderde zich er over, dat zijn dochter alles met groote onverschilligheid aanhoorde en dat zij nauwelijks de kostbare diamanten en den

diadeem bekeek, die de hertog in Londen gekocht had en haar als bruidsgeschenk had gezonden.

Het portret van den hertog keek zij nauwelijks aan.

Haar vader begon haar te vragen en uit te hooren, maar de zaak werd hem door haar antwoorden niet duidelijker, zoodat hij zich tot den lord wendde.

Deze haalde de schouders op en antwoordde alleen met „ja” en „neen”.

Het navolgende scheen hem echter een kleine opheldering te geven.

Toen hij met zijn dochter in den salonwagen wilde stappen, die hem naar Schotland zou brengen, was sir Brighton niet op tijd verschenen, terwijl mr. Goulden aandrong op een spoedig vertrek.

Toen verklaarde zijn dochter, dat zij absoluut op hem wachten wilde.

Haar vader herinnerde haar aan de feestelijkheden, waarbij zij niet ontbreken mochten; waarop zij antwoordde:

„En als daar in plaats van den hertog, een keizer, en in plaats van duizenden menschen — de heele wereld op mij moest wachten, dan zouden zij zoo lang geduld moeten hebben totdat sir Brighton aan mijn zijde was.”

Eindelijk kwam hij.

Hij was te laat gekomen, omdat hij meende, dat de trein eerst tien minuten later zou vertrekken.

Gedurende de reis hield mr. Goulden hem voortdurend in het oog.

Maar Brighton gaf zich geen oogenblik bloot.

Hij verzocht toestemming om te rooken en stilzwijgend bereikten zij de plaats hunner bestemming.

Hier was reeds alles feestelijk ingericht.

Hooglanders in hun kleurrijke kleederdracht, doedelzakspelers, trompetters, lui die op de trom speelden, met groote berenmutsen op hun hoofd en een jubelende menigte, waren daar aanwezig.

Een oude, grijze man trad naar miss Goulden toe en begroette haar namens allen.

Daarop kwamen vier oude vrouwen tot haar en prevelen ieder een zegenspreuk.

Thans voerde lord Lister de bruid en haar gevolg naar de grens van de bezittingen van den hertog.

Guirlandes van dennengroen en bloemen, waartuschen groenroode vlaggen en wimpels waren over de straat aangebracht. De hertogelijke rijtuigen stonden hier gereed.

Lakeien in roode livrij met gouden biezen en gepoederde pruiken stonden daarnaast.

Meisjes in het wit gekleed, militairen, dorp- en stadbewoners waren bijeengestroomd.

Muziekkorpsen speelden.

Thans naderden met een diepe buiging de hofmaarschalk van den hertog, sir Lovel.

Lord Lister en de maarschalk groetten elkander, waarbij de lord een ironischen lach niet kon onderdrukken.

Hierop ging sir Lovel naar miss Goulden, maakte een diepe buiging en bracht haar de welkomstgroeten van Zijne Hoogheid den hertog bij het betreden van zijn land.

Den haar aangeboden arm van den hofmaarschalk zag zij niet.

Terwijl zij sir Lovel met een trotschen blik bedankte, wendde zij zich tot lord Lister en zeide:

„Ik verzoek u om mij te begeleiden, sir Brighton. De arm, die mij tot hier geleid heeft, zal ook verder mij geleiden.”

Lord Lister voelde zich pijnlijk aangedaan.

Hij antwoordde:

„Dat zondigt tegen alle regels der etiquette; alleen sir Lovel heeft daartoe het recht!”

Een smeekende, doch vaste blik trof hem, terwijl zij voortging:

„Ik wijs iedere andere begeleiding af!”

Zij had deze woorden zoo duidelijk uitgesproken, dat sir Lovel ze moest hooren.

Daarop bood Lister haar zijn arm aan; hij voelde een dankbaren druk.

Schoolkinderen omringden de aanstaande hertogin, zongen liederen en strooiden bloemen.

Daarna kwamen verscheidene heeren, die toespraken hielden en afgevaardigden van den boerenstand met hun vrouwen.

Ten laatste werden ververschingen aangeboden en miss Goulden nam in het gala-rijtuig plaats.

Lister besteeg een paard en reed aan het hoofd van een escadron lanciers, vooraan.

Hij hield de teugels van zijn paard strak aan, zoodat het edele, vurige ros na eenige minuten schuimbekte.

Hij luisterde nauwelijks naar de interessante mededeelingen van den naast hem rijdenden kapitein Webster en van luitenant baron Coplay.

De hofstoet van den hertog interesseerde hem weinig.

Het hoerageroep van de menigte klonk hem toe als een hoongelach.

Zijn paard steigerde voor en na; hij voelde een aan-

drang om in galop te rijden, midden door de menigte — recht op het slot aan — waar het einde wachtte: Zijne Hoogheid de hertog!

Hij was zoo opgewonden, dat hem de zweetdruppels op het voorhoofd parelden.

Eensklaps kwam er een ordonnans naar hem toe.

„Sir Brighton, haar Hoogheid de bruid laat u verzoeken bij haar te komen.”

Lister liet zijn paard stilhouden en wachtte aan den kant van den weg totdat het hertogelijke rijtuig kwam.

Hij wist niet, hoe zij leed.

Zij moest hem zien, hem om wien zij alles deed.

Hij alleen kon haar moed inspreken.

En nu kwam hij — en was nu — een vreemdeling — zoo geheel iemand anders; — — — zoodat zij schrikte voor zijn blik en stem.

Maar reeds aan zijn paard kon zij zien, hoe zijn gemoedsstemming was.

Evenals nu had hij vroeger, in de bosschen van Connecticut zijn paard behandeld, toen hij haar verklaard had, dat de eer het allerhoogste was!

„Dat arme beest,” sprak zij tot hem, en hij begreep, wat zij daarmede bedoelde.

„Cij arme man!”

„Wie denkt om dieren, als men zelf vreeselijk moet lijden,” dacht hij bij zich zelf.

Zij lachte en keek hem zoo verliefd aan, dat zij hoopte, dat dit hem troosten zou en hoop geven.

Waarop hij hopen moest, dat begreep hij niet.

Zij verzocht hem, de namen der plaatsen te noemen, die zij passeeren moesten.

Bij deze vraag vertrok de naast haar zittende oude hofdame, lady Glasgow, haar gelaat.

Zij gevoelde, dat zij hier overbodig was.

Deze Amerikaansche, deze parvenu's dochter, die eigenlijk moeite moest doen om haar vriendschap te verwerven, — deze persoon behandelde haar als een minderwaardige!

Zij veroorloofde zich daarom de opmerking:

„Vergeef mij, het ceremonieel van den feestelijken intocht is aan sir Brighton opgedragen; hem is bevoelen de eerewacht te commandeeren.

Het zou den hertog erg hinderen, wanneer tegen de gewoonte aan dit hof gezondigd werd.”

De dollarprinses lachte hartelijk.

Tegenover de hoogmoedige houding der lady plaatste zij den ironisch verachtenden aard van de Amerikaansche en op spottenden toon zeide zij:

„Ik was tot nu toe niet gewoon, mij voorschriften

door ondergeschikten te laten geven en denk dat ook in het vervolg niet te laten doen.

Ik verlang geen ceremoniën en voor het geval dat deze u zoo heilig zijn, heb ik er niets op tegen, dat ge u daarnaar schikt.

U kunt gerust in een ander rijtuig gaan, ik zal u dat waarlijk niet beletten.”

„Ik vraag u om vergiffenis,” sprak de lady, „het is mijn betrekking, die mij dit alles voorschrijft.”

Daarop ging zij in een hoek van het rijtuig zitten en keek naar de feestvierende menigte.

Maar lord Lister, die naast het rijtuig reed, hield de kijklustige menigte eenigszins op een afstand.

Hij lette niet meer op het gejuich, de muziek en het luiden der klokken; hij keek de aanstaande hertogin aan en had een gevoel als iemand, die naar het schavot gebracht wordt.

De laatste oogenblikken naderden!

De menschenmenigte werd hoe langer hoe grooter; men kon de torens van de residentie zien.

Bij de hoofdpoort stonden de burgemeester en de eeredames.

Lord Lister vatte de hem toegestoken hand der bruid, kuste die en sprak:

„Leef wel, Ethel!”

„Leef wel, Edward en tot wederziens!”

Maar hij antwoordde niet; hij keek haar echter langen tijd aan.

Hij wist wel, dat het in zijn macht was, hen beiden met een enkel woord te redden, maar hij had zijn eerewoord gegeven.

Hij ging recht overeind in den zadel zitten, gaf zijn paard de sporen en reed in galop naar zijn eskadron, dat juist voor de hoofdpoort der stad halt maakte.

De redevoeringen die hier gehouden werden, schenen hem eindeloos.

Hij had die menschen het spreken wel willen beletten; doch dat ging niet.

Eindelijk zette zich de stoet weer in beweging; het gejubel had geen einde.

Van af de balcon wierp men bloemen en bouketten.

Wat zou hij met bloemen doen?

Men had het terras van het slot bereikt.

Schitterende uniformen van hovelingen en officieren waren hier bij elkander.

Op het balkon van het slot was slechts één persoon — de hertog!

Lord Lister liet zijn eskadron naar beide zijden zwenken.

Toen de bruidskoets stil hield, snelde de hertog de trap af.

De lord zag niet eens, hoe galant hij miss Goulden uit het rijtuig hielp.

Rondom heerschte een diepe stilte, de hertog gaf zijn bruid den eersten kus.

Men hoorde opnieuw een luid gejuich, muziek en saluutschoten.

Op dit oogenblik gaf lord Lister het bevel over zijn eskadron aan kapitein Webster over, stapte van zijn paard en ging het paleis binnen.

Hij zou bij de huwelijksvoltrekking getuige zijn; den volgenden dag zou het huwelijk worden ingezegend.

Door een lakei liet Lister zich zijn kamers aanwijken; daarin aangekomen ging hij voor een schrijfbureau zitten en schreef.

Het waren slechts weinig woorden.

Hij deed den brief in een enveloppe en gaf dien aan een der bedienden met de woorden:

Breng dezen onmiddellijk naar Zijne Hoogheid den hertog.

Op eens stond mr. Goulden onaangediend voor hem.

„Waarde lord, maak een beetje voort, wij moeten spoedig verschijnen.”

„Ik niet, mr. Goulden! — Ik niet!”

„Gij niet? — Hoe — hoor ik wel goed?”

„Zeer goed — ik gevoel mij onwel!”

„De hertog en mijn dochter zullen u dan wel missen!”

„Ach neen! Niemand zal er op letten, dat ik afwezig ben. Ik gevoel mij sedert eenigen tijd niet recht wel en heb den hertog daar reeds kennis van gegeven.”

Mr. Goulden keek hem met scherpe blikken aan.

Lord Lister was inderdaad zenuwachtig.

De Amerikaan ging naar hem toe en legde zijn rechterhand op lord Listers schouder.

„Ik kon, wat de jaren betreft, uw vader zijn en hoop, dat ge mij een openhartig woord niet kwalijk zult nemen.”

„Neen, volstrekt niet!”

Lister werd nog zenuwachtiger.

De toon van Gouldens stem was ernstig.

Wat wilde hij?

„Ik ben bezorgd!”

„Bezorgd? Waarom?”

„Om der wille van mijn dochter!”

Lister lachte.

„Ik dacht, dat miss Goulden zich gelukkig gevoelde en weet geen enkele reden, die u voor haar bezorgd kan maken.”

De dollarkoning zweeg eenige oogenblikken; eindelijk antwoordde hij zacht en met nadruk:

„Weet u werkelijk de oorzaak niet?”

Bij deze vraag scheen het Lister, alsof Goulden de zorgen, die hem kwelden, wilde afschudden.

Hij gaf geen antwoord.

Mr. Goulden vroeg: „Waārom zwijgt ge?”

Lister antwoordde:

„Ik begrijp u niet, mr. Goulden. Waārover spreekt u eigenlijk?”

Ik verzoek u om duidelijker te spreken.”

De gestalte van den Amerikaan rekte zich uit en hij sprak:

„Ik ben er van overtuigd, dat ge mij wel verstaat — maar niettegenstaande alles wil ik u de verlangde opheldering omtrent mijn zorgen geven.

Uw gedrag en de houding mijner dochter, zeggen mij, dat er tusschen u beiden iets meer dan vriendschap bestaat!”

„Mr. Goulden!” viel lord Lister hem opgewonden in de rede.

„Ik bid u, wind u niet op! Ik weet, dat het zoo is. Of — — durft ge mij uw eerewoord geven, dat ik mij vergis?”

De lord keek zwijgend naar het venster.

Goulden keek hem een poos aan; daarop sprak hij:

„Wilt ge mij nu verklaren, wat deze comedie met den hertog beteekent?”

Geen antwoord.

Lister zuchtte.

Hij keerde Ethels vader den rug toe en keek weer uit het venster.

Plotseling vroeg mr. Goulden op scherpem toon:

„Ik verzoek u om mij te antwoorden. Er blijft ons nu nog slechts weinig tijd over.

Wat het ook zijn moge, wat u en Ethel bedreigt, ik bid u, zeg het mij!

Ik ben een man, die door de ondervinding zoo gehard is, dat ik niet bang ben voor bedrog of dwaasheden.

Daarom, schenk mij uw vertrouwen en spreek openhartig.”

Lord Lister keek hem aan en riep:

„Sla dan den hertog de hersens maar in. Ik zal wel voor mij zelf zorgen.”

Mr. Goulden keek hem verbijsterd aan.

Dit antwoord scheen hem ziekelijk — krankzinnig. De muziek liet zich hooren! Dat was het sein voor het dejeuner.

Goulden keek op zijn horloge. Hij werd onrustig. Zenuwachtig keek hij nog eens op het cijferblad.

„Wij hebben nog twaalf minuten — —”

Een vreemde lach speelde om Listers mond.

„Tijd genoeg, mr. Goulden, om te doen wat ik u gezegd heb!”

De dollarkoning stak zijn horloge weer in zijn vestzak en verliet, zonder een woord te zeggen, de kamer.

Maar lord Lister zette zich neer en schreef den volgende brief aan Ethel Goulden:

„Liefste!

De zwaarste taak van mijn leven is verricht. — Nu zijt ge vrij om te doen, wat ge verkiest. Binnen eenige minuten reis ik af, misschien zie ik je nog eens weer.

Je Edward.”

— — Hertog Alfred zat in zijn kabinet te wachten.

Op zijn schrijfbureau lagen de huwelijksakten ter onderteekening gereed en in stilte wenschte hij, dat ze reeds geteekend waren, opdat hij eindelijk de schulden van zijn hertogelijk geslacht zou kunnen delgen.

Dat was immers zijn plicht.

Al zijn persoonlijke plichten en neigingen moest hij daarvoor ter zijde stellen.

„Arme Monita,” fluisterde hij en opende een klein medaillon, dat aan zijn horlogeketting hing.

Een trotsch, mooi meisjeshoofd keek hem aan; zijn oogen staarden onophoudelijk naar het portret.

„En jou moet ik om der wille van de zonde mijner vaderen in een klooster laten gaan.

Arme Monita!”

Hij deed het medaillon dicht en zijn gedachten gingen naar Spanje, waar in het paleis van de verarmde hertogen van Villeceiras, de arme prinses een donkere toekomst tegemoet ging.

Zulk een toekomst moest hij de arme jonge wees nu bereiden; aan haar, die de laatste spruit was van een voornaam geslacht.

Kort na het vertrek van Lister had hij haar op een hofbal leeren kennen en beiden wisten, dat zij wegens hun armoede elkander nooit zouden toebehooren.

Bij al deze herinneringen werd de hertog eenigszins zwaarmoedig en hoorde niet, dat er aan de deur van zijn kabinet geklopt werd.

Toen hij het tweede kloppen echter wel hoorde, zette

hij zijn gelaat in een aangename plooi en mr. Goulden trad binnen.

Maar deze had toch nog het ernstige gelaat van den hertog opgemerkt en sprak:

„Wel, Hoogheid, u ziet er niet zeer opgewekt uit en volstrekt niet, alsof ge spoedig uw bruid zult kunnen omhelzen.”

De hertog beproefde om met een glimlach het antwoord te ontwijken en antwoordde:

„Is uw dochter gereed?”

„Nee, nog niet, Hoogheid. Ik heb vooraf nog eenige zeer belangrijke voorwaarden met u te bespreken.”

„Op de laatste minuut?”

„Ja, Hoogheid — — het leven brengt iemand somtijds in het laatste oogenblik nog verrassingen.

Ik heb namelijk iets bedacht, dat ons beiden gerust en tevreden kan stellen.”

Hij bood den vader van de aanstaande hertogin een stoel aan en nam tegenover hem plaats.

Kort en bondig zei Goulden:

„Uw bezittingen zijn evenveel waard als uw schulden. Om de schulden te betalen, hebt u tien millioen dollars noodig.

Welnu, ik wil u deze tien millioen leenen en verlang de eerste drie jaren geen rente; daarna betaalt u vier procent.

Het kapitaal, dat ik u leen, kunt u naar welgevallen afbetalen, maar daartegen moet u mij uw bezittingen tot onderpand geven.

Stemt u hierin toe?”

De hertog wist niet, wat hij moest zeggen.

Mijn hemel, dan zou het niet noodig zijn, dat hij zijn arme Monita... maar dat was toch ondenkbaar.

Hij kon geen antwoord vinden.

Twijfelend keek hij den dollarkoning aan en deze bemerkte, dat de hertog genegen was, het aanbod aan te nemen.

Den Amerikaanschen millioenenkoning kwam het op eenige millioenen dollars niet aan, hij kreeg er trouwens een goed onderpand voor.

Als het moest, dan had hij zelfs drie- of viermaal zooveel opgeofferd om zijn dochter gelukkig te maken.

„Mag ik weten, waarom u mij dit aanbod doet, nadat reeds alles tusschen ons geregeld was, mr. Goulden?”

Deze keek den hertog kalm aan.

„Omdat ik in de laatste oogenblikken heb ingezien, dat uw verbintenis met mijn dochter haar geen geluk kan aanbrengen.”

„Wie heeft u iets ten nadeele van mijn persoon gezegd?” vroeg de hertog.

Hij vreesde namelijk, dat de Amerikaan iets wist van zijn verhouding tot prinses Monita.

Goulden gaf met een afwerende beweging ten antwoord:

„Dat ben ik niet verplicht te zeggen.

Laat het u genoeg zijn, dat ik het plan heb, u te helpen.

Dank liever de Voorzienigheid, dat Hij twee menschen voor een groot ongeluk heeft behoed.

Hier is mijn hand, Hoogheid, ik wil als een goed vriend van u scheiden.”

Het was alsof alles voor de oogen van den hertog draaide.

„Vrij!” zoo juichte het in zijn gemoed. „Vrij van de schulden en zonden mijner voorouders en vrij van een vrouw, die ik niet kan liefhebben!”

Hij vatte de hand van mr. Goulden en uit dankbaarheid kuste hij die.

Mr. Goulden stond op en sprak:

„Hoogheid, wij gaan nog dezen nacht op reis. Laat aan de gasten zeggen, dat mijn dochter plotseling ziek geworden is en dat de feestelijkheden daarom zijn uitgesteld.

Ik weet, dat de eerstvolgende uren voor u niet aangenaam zullen zijn — doch hoor mij aan.

Doe afstand van het overtollige ceremonieel en denk

er om, dat u niet alleen hertog, maar ook mensch zijt. Zorg er voor, dat de overeenkomst, die wij getroffen hebben, vóór dezen avond schriftelijk gereed is.

Tot weerziens, Hoogheid.”

Toen hij voorbij het vertrek van lord Lister kwam, hoorde hij, dat deze eenige oogenblikken geleden op reis was gegaan.

Een der bedienden overhandigde hem een brief.

Toen Golden die las verbleekte hij. In den brief stond:

John C. Raffles.

En daaronder met potlood geschreven:

„Ik heb mijn plicht gedaan. — Ik heb mijzelf benadeeld, doordat ik mijn eerewoord wilde houden. — Zoek niet naar mij en laat Ethel dat ook niet doen —”

Toen miss Ethel dezen brief las, verbleekte zij en sprak met gebroken stem:

„Dat is de braafste man, die er bestaat en — eerst nu ken ik zijn goedhartigheid, zijn edel karakter — voor mij zal hij wel voor altijd verloren zijn.”

Het was dus John C. Raffles, de beroemde onbekende, dien ik en die mij beminde.”

Daarna sprak zij:

„En toch geef ik den strijd om hem nog niet op — ik wil hem zoeken — en — ik ben er van overtuigd — dat ik hem ook zal vinden!”

Het diamanten Collier.

De luxe-express Petersburg—Parijs stormde door den Octobernacht en schudde de slapers in de elegante slaap-coupé's door elkander.

Het was reeds donker in al deze coupé's; slechts de machine verlichtte met de gloeiende oogen van haar lantaarns de duisternis.

Alles sliep, alleen de stoker en de treinmachinist waakten.

Plotseling weerklonk het schrille gegil van de stoompijp.

De remmen begonnen te werken, en in het volgende oogenblik stond de blazende reuzenmachine als door een onzichtbare kracht weerhouden, plotseling stil.

Treinmachinist en stoker keken elkander verschrikt aan.

Wat was er gebeurd?! — —

De passagiers snelden, ontoereikend gekleed, met angstige gelaatstrekken uit de slaapcoupé's.

De stationschef was ook reeds aanwezig — een flink gebouwd persoon, zeer kalm in zijn optreden.

„Zeg mij als 't u blijft, mijne heeren! wie heeft aan de noodrem getrokken?”

Hij ging langs de coupé's. De deuren der slaapvertrekken waren open, de kamers leeg.

Coupé no. 11 had de deur gesloten. De chef kreeg zijn controle-boekje uit den zak: miss Claire Gerundsen had het gehoord.

Hij klopte aan.

„Mejuffrouw, hebt u aan de noodrem getrokken?”

„Ja!” klonk het angstig.

„En om welke oorzaak, als ik u vragen mag?”

„Er was iemand hier.”

„Onmogelijk, mejuffrouw! Uw deur is onder normaal slot, en buiten mij bezit niemand den sleutel. Heeft wellicht een kwade droom u geplaagd?”

„Neen, dat is onmogelijk. Ik heb duidelijk een persoon de deur uit zien gaan en heb toen onmiddellijk aan de noodrem getrokken.”

„Wilt u mij veroorloven binnen te komen, opdat ik poolshoogte kan nemen?”

„Neen, dat kan helaas niet. Ik ben door den schrik

uitgeput. Doch wees zoo goed dokter Fennler te roepen, hij is mijn vriend. Ik durf niet alleen te blijven.”

Spoedig daarop ging de trein weer in beweging, nadat alle vertrekken van de restauratiezaal tot den bagagewagen helder verlicht en geheel en al doorzocht waren.

Dr. Fennler zat bij miss Claire en hield haar hand in de zijne, terwijl hij haar woorden van troost toesprak en de geheele geschiedenis aan een zinsbegoocheling toeschreef.

„Doch, beste dokter, u twijfelt toch zeker niet aan mijn toerekenbaarheid. Ik zeg u, dat ik zoo zeker van mijn zaak ben, dat ik er wel een eed op durf te doen!”

„Hm!”

Het fijne gelaat van den dokter keek peinzend voor zich.

„Waarop kan de indringer het voorzien hebben?”

„Dat weet ik niet.”

„Hebt u zaken van waarde bij u?”

„Ja, een collier met diamanten, ter waarde van een half millioen.”

„Wilt u mij veroorloven?”

En terwijl hij haar handkoffer opende, gaf hij zijn gedachten luidkeels lucht.

De persoon in quaestie kon alleen met een valschen sleutel hier binnengekomen zijn.

„Wees zoo vriendelijk, in deze nikkelen cassette te zoeken, dokter.”

„Mijn compliment, mejuffrouw! Inderdaad nog beter verstopt dan het zuivere goud. Onder deze witte dames-onderkleeren zoekt zeker niemand schatten van waarde. Ook alles onaangeroerd, zoo het schijnt. Doch de grootste voorzorg is altijd aan te bevelen.” Hij schoof zijn vinger onder de cassette en nam haar voorzichtig uit het omhulsel. Even voorzichtig opende hij haar, en „leeg” — — ontsnapte het van zijn lippen

„Almachtige hemel!” Miss Claire viel achterover op haar bed.

„Dus toch — — toch gestolen, raadselachtig, sprak dr. Fennler tot zich zelf. „Wie kon dat geweten hebben.

„Dat uit te vorschen, laat ik aan u over mijn heer.

dokter!" zei miss Claire hartstochtelijk. „U als ervaren mensch zult zeker het raadsel wel kunnen oplossen. Ik vertrouw geheel en al op u. Doe, wat ik u bidden mag, al het mogelijke!"

„Ik ben u voor dit bewijs van vertrouwen zeer erkentelijk, intusschen vrees ik, dat u mijn geringe bekwaamheden te hoog geschat hebt. Voorloopig is kalmte, ijzeren kalmte de hoofdzaak! Geen opgewondenheid vertoonen!" vermaande Fennler. „Hebt u op iemand vermoeden?"

„Niet het minste! Hoe zou ik? Er kan toch maar alleen sprake zijn van een medereiziger."

„Natuurlijk!"

Fennler was met de cassette naar de lamp gegaan, en had uit den zak een scherp geslepen loep voor den dag gehaald, waarmede hij opmerkzaam het deksel der cassette beschouwde. Plotseling bleef zijn blik op één plaats gevestigd. Zijn gelaatstrekken werden helderder.

En terwijl miss Claire in spanning ieder van zijn bewegingen volgde, nam hij zijn maatstok, begon op verscheidene plaatsen te meten en maakte aantekeningen in zijn zakboek.

Nadat hij nog eenige draden, die in de nabijheid der deur hingen, tusschen de bladen van zijn zakboek gelegd had, ging hij heen.

„Ik wensch u goeden nacht, mejuffrouw. Ik wil zien, wat ik doen kan."

„En wat hebt gij gevonden?"

„De afdruksels van de drie middelste vingers eener rechterhand."

„En zal dat voldoende zijn om den dief op te sporen?"

„Dat weet ik niet. In allen gevalle verzoek ik u stilzwijgendheid. Goeden nacht! — —"

Fennler lag in zijn coupé op den divan en liet met gesloten oogen de drie en twintig medereizigers aan zijn geestesoog passeeren.

Hij schudde herhaaldelijk met het hoofd.

De kleine majoor met zijn vier en twintigjarige dochter kwamen niet aanmerking.

Voorts professor Schmeidler, dien hij van vroeger kende.

De anderen — — allen gedistingeerde heeren en dames uit de eerste kringen — —

Hij peinsde over zijn ontdekkingen van den nacht.

De grootte der vingerafdrukken deed een breede mannenhand vermoeden, zoo als men ze onder de aristocratie weinig aantreft.

De gevonden draden schenen afkomstig van heeren kleedingstukken, die van slechte kwaliteit waren.

Ze waren bruinachtig van kleur.

Misschien kon dit als een vingerwijzing dienen, ofschoon hij zich niet herinneren kon, dat hij bij een der medereizigers een dergelijke stof gezien had.

Maar een kleedingstuk kon spoedig genoeg onkenbaar gemaakt worden.

De vingerafdrukken waren van meer belang.

Hij moest een afdruk van de rechterhand van ieder der medereizigers hebben.

Dat was niet heel moeilijk.

Toen op dienzelfden dag het diner was afgeloopen en de restauratiewagen opgeruimd was, onderzocht hij met zijn microscoop de wijnflesschen en glazen.

De vingerafdrukken waren daarop zóó gemakkelijk te herkennen, dat hij er weinig moeite mede had.

Op dezelfde manier verschaftte hij zich vingerafdrukken, die voorkwamen op de theekopjes en borden — maar te vergeefs, hij vond nergens de geringste overeenkomst met de vingers, die de cassette aangeraakt hadden.

De dief was dus niet te zoeken onder de reizigers en zij, die na de gebeurtenis binnen gekomen waren, moesten natuurlijk niet meegerekend worden.

Zou er misschien een onzichtbare passagier mede in den trein zijn?

Maar waar kan die onbemerkte geweest zijn?

In den bagagewagen! dacht hij.

Maar daar aan ieder groot station nieuwe bagage aangevoerd werd, en terwijl die van de vertrekkende passagiers gelost werd, zoo moest er wel een buitengewone behendigheid gebruikt zijn, om onopgemerkt te blijven.

Bijna, maar toch niet geheel onmogelijk.

Ondertusschen naderde de trein reeds de Fransche grenzen.

Binnen vier uren was men te Keulen — een uur later in Aken.

Er bleef dus niet veel tijd beschikbaar.

Hij bedacht dat de koffers, bij het overschrijden der Russische grens, nauwkeurig gecontroleerd werden.

Hetzelfde geschiedde weer te Aken, bij het overschrijden van de Fransche grenzen.

Zou de dief zich in een koffer verborgen hebben?

Maar dan moest hij aan de Russische grenzen in den trein gekomen zijn en die weer bij de Fransche grenzen hebben verlaten.

Maar dan moest hij ook een handlanger onder de

passagiers hebben, die zijn groöten koffer als schuilplaats te zijner beschikking stelde.

Hij bedacht, welke passagiers er in Duitschland bijgekomen waren.

Onder het gebruik van een kop koffie bekeek hij zeer nauwkeurig de aanwezigen.

Plotseling vestigden zijn blikken zich op den rok van een heer, die met den rug naar hem toe stond.

Het was een man van middelbaren leeftijd; dr. Fennler had heden in de vroegte kennis met hem gemaakt.

De vreemdeling had hem verteld, dat hij directeur van een maatschappij te Breslau was en Harkan heette.

Aan de elegante jas van den heer Harkan had Fennler een streep krijgt ontdekt, die afkomstig moest zijn van een muur waar hij tegen had geleund.

Het scherpe oog van den rechtsgeleerde ontcijferde het spiegelschrift als „U 14”, een opschrift, dat met krijgt door de pakknechten op de bagage wordt geschreven.

Terwijl dit merk op zijn koffer geschreven was, kon Harkan natuurlijkerwijze niet weer naar zijn bagage gegaan zijn.

„Zeer belangrijk!” fluisterde Fennler in zich zelf, dronk haastig zijn koffie uit en trok zich terug.

Hij liep den trein door tot den laatsten wagon.

Met resoluut besluit maakte hij de laatste deur open en stapte tusschen de buffers en de koppelingen, terwijl hij zich met de handen vasthield aan de ijzeren stangen van den harmonikawagon.

Zoo gelukte het hem met levensgevaar, eindelijk de treeplank van den goederenwagon te bereiken.

Hij schoof een der deuren open, trad binnen, en deed haar weer dicht.

De zonnestralen drongen door de kleine vensters en toch was het in den wagon tamelijk duister.

Fennler haalde een elektrische zaklantaarn te voorschijn en zocht overal rond.

In den achtersten linkerhoek stond een groote koffer.

„Deze is groot genoeg, om een volwassen persoon te verbergen,” dacht hij bij zich zelf, „al ziet zulk een verblijfplaats er ook als een kooi uit, doch er kan lucht genoeg in doordringen.”

Hij ging er zachtjes heen en bekeek den koffer met behulp van zijn lantaarn.

Na kort zoeken kwam er een zegevierenden lach op zijn gelaat. „Dat heb ik wel gedacht!” fluisterde hij.

Op een der kanten van den koffer stond U 14. Hij ging langs den gevaarlijken weg terug en begaf zich naar miss Claire, die hij sinds den vorigen nacht niet weer gezien had.

„Welnu, mijnheer, zijn uw onderzoekingen met een goeden uitslag bekrond?”

„Heb nog twintig minuten geduld, mijn waarde. Na verloop daarvan leg ik het sieraad voor u neer.”

Toen dr. Fennler in den restauratiewagen terug kwam, was Harkan de eenige aanwezige.

Hij rookte en was, naar het scheen, in een dagblad verdiept.

„Zijt gij genegen om een spelletje mee te spelen, mijnheer de directeur?”

„Zeer gaarne, mijnheer! Wat wenscht u te spelen? Tarok of whist?”

„Dat is mij hetzelfde. Ik laat het aan u over!”

„Dan maar whist! Om hoeveel zullen wij spelen?”

„Dezen keer zeer hoog. Er staat veel op het spel.”

„Hoe zoo?”

„Uw vrijheid!”

„Hoe bedoelt u dat, mijnheer?!”

„Ik bedoel: dat u, als u verliest, voor eenige jaren in het tuchthuis zult geraken!”

Hij keek opletend naar de uitwerking zijner woorden en bemerkte, dat de neusvleugels van zijn vis-à-vis op en neer gingen en dat zijn gelaat zoo bleek als een lijk werd.

„Ik — ik zal u voor den rechter dagen!” riep hij heesch.

„O neen, dat zult u niet doen! Ik heb zoo even kennis gemaakt met een heer, die u van iets vreeselijks beschuldigt. Hij heeft zich wel is waar niet voorgesteld, maar hij heeft in den slaapcoupé van miss Claire Gerundsen eenige draden van zijn bruine jas achtergelaten en is nu van plan digd zijn, in uw

„Gij wen

„U

„

h

v

c

d

A

Fennler richtte zijn blik op het gelaat van den andere die door angst verteerd werd.

Er kwam eenig medelijden bij hem op.

„Nee, dat was niet het gelaat van een misdadiger, dat hem nu aankeek.

„Binnen een half uur zijn wij te Keulen,” zei hij.

„Breng mij binnen twintig minuten het collier. Ik wil mij in dien tusschentijd bedenken!”

Met een bleek gelaat ging de andere heen —

Een kwartier later had Fennler het kostbare sieraad in handen.

„Wacht mij hier!” zei Fennler.

Eenige oogenblikken daarna bevond het collier zich weer in het nikkelen kastje van de rechtmatige eigenares.

„Waarmede kan ik u bedanken, waarde dokter?”

„Door een volmaakte stilzwijgendheid omtrent deze zaak, mijn waarde. Later zal ik u de geheele geschiedenis vertellen. Maar — nu heb ik toch ook aanspraak op een kleine belooning?”

„Wel zeker! Noem mij de som, die u verlangt!”

„Wees dan zoo goed om een cheque van 10,000 mark uit te vaardigen op den naam van Harkan. Ik bedoel

dat bij een voorwerp van een half miljoen waarde, dit verzoek niet overdreven is.”

„Nee, dat is het niet! Maar mag ik u vragen, waarom op den naam van Harkan?”

„Nee, dat moogt u niet vragen. Dat was mijn aller-eerste conditie.”

„O ja, dat is ook zoo! Dus tot later. Zie hier de cheque!”

Fennler nam het papier en verwijderde zich eenige minuten.

De trein kwam juist aan het station Keulen, toen hij weer bij Harkan kwam.

„Neem dit,” zei hij, en overhandigde hem het papier.

„Zie toe, er ginds weer boven op te komen.

Als aanvangskapitaal voor de een of andere zaak zal dit u en uwen broeder tot steun zijn.”

Hij had juist den tijd, als dank een warmen handdruk in ontvangst te nemen.

Daarna vertrok de trein van het station en Fennler keek met vroolijken blik in den helderen herfstavond, die over de wijnbergen van het Rijndal lag.

De volgende aflevering (64) bevat:

Hinderlaag voor de Dieven.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,
voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

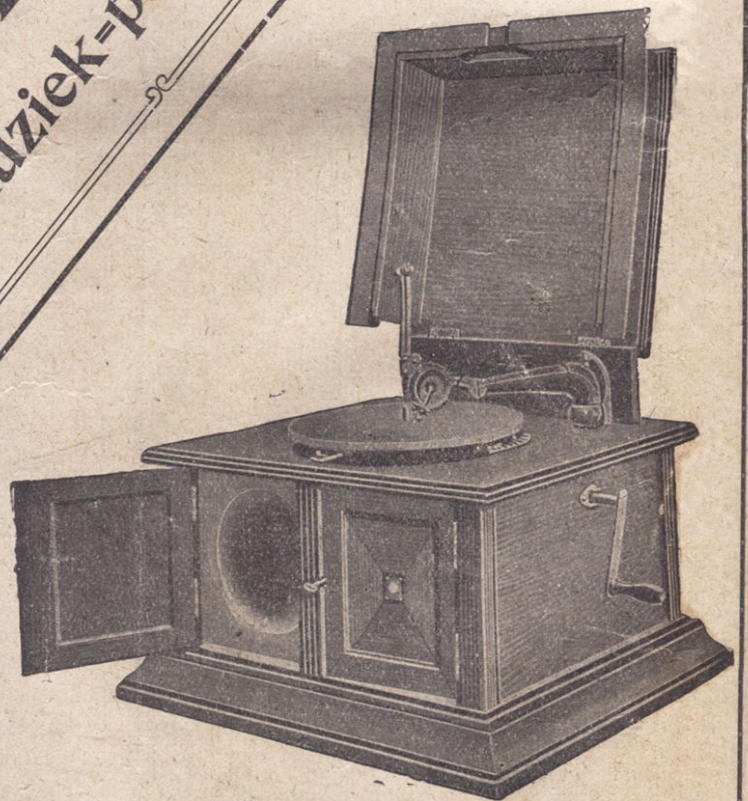
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor Gramophones
en Records

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang
brengen
Vreugde in uw Huis

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, **de geniaalste aller dieven**

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofte hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.